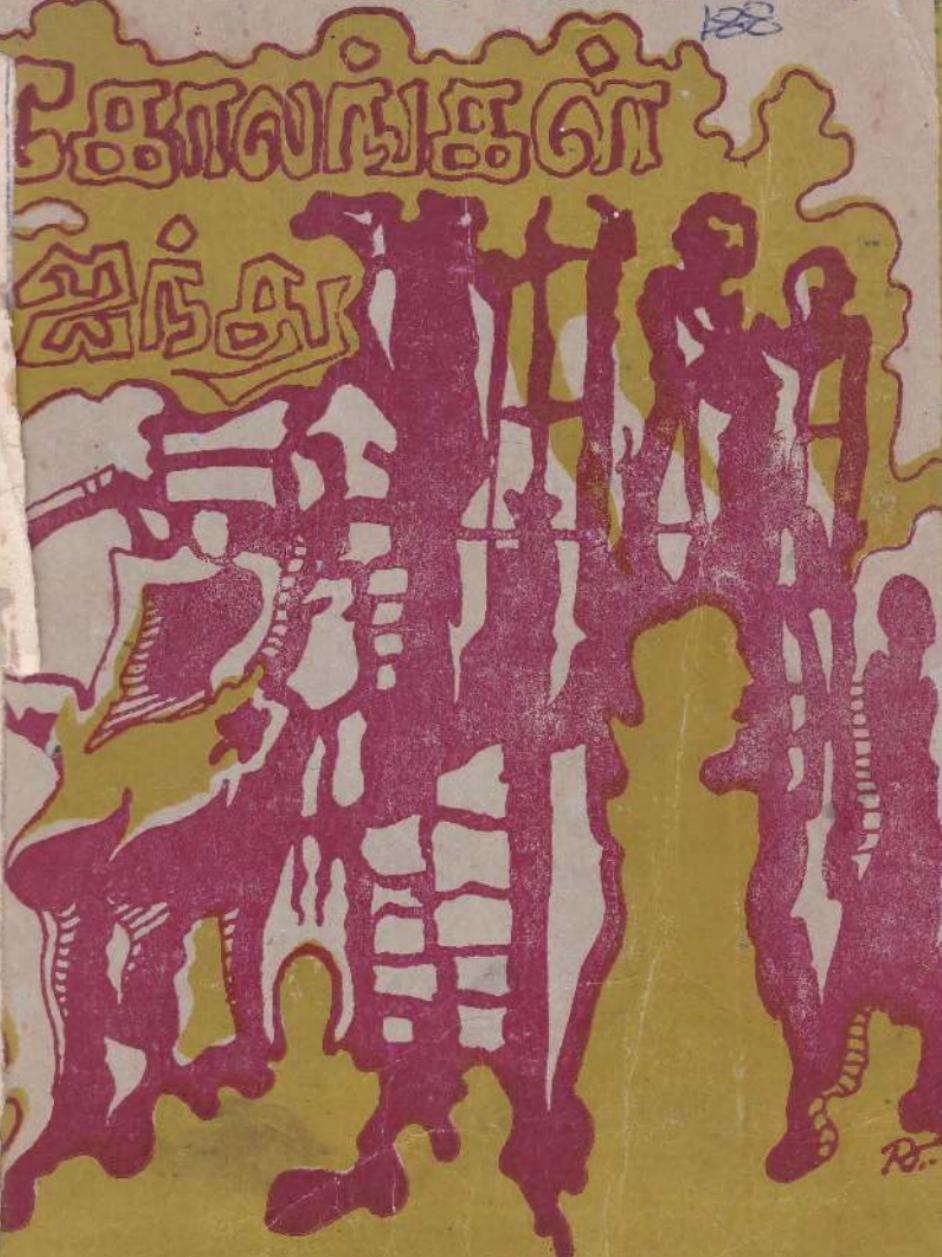

3c. 3ana

நாடகங்கள்

192

128

தலை விலக்கியக்கள் வெளியீடு

3794

ai.

a.

L. # - 894, 8112

சமர்ப்பணம்

கலை இலக்கியக் களத்தீன் காப்பாளர்
சிவத்தமிழ்ச்செல்லி
தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களீன்
அன்பு அன்னையார்
திருமதி தையல்லீள்ளை அப்பாக்குட்டி
அவர்களுக்கு.....

வாழ்த் துரை

“நாடகத்தாலுண்ணியார் போல் நடித்து நான் தடுவே ஷீடகத்தே புகுந்திலோன் மிகப் பெரிதும் விரைகின்றேன்” என்பது மணிவாசகணாரின் திரு வாசகத்தில் ஒரு பாடற்பகுதி. இங்கே நடிப்பவை எல்லாம் நாடகமாகின்றது என்ற கருத்தைக் காணு கிறோம். ஆனால் காலப்போக்கில் வெறும் நடிப்புக் குரியவை என்ற நிலைமாறி சுழுகத்திற்கு நன்றென்றீ காட்டுவனவும் இவையே என்ற நிலையில் நாடகங் கள் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன. இன்றைய காலகட்டத் தில் இன்னும் ஒருபடி உயர்ந்து மனிதப்பண்பாட்டை உயர்த்துவதற்குரிய சிறந்த படைப்புகளாக நாடகங்கள் மேடையேற்றப்படுவதைக் காண்கிறோம். பொழுது போக்குக்காக நாடகம் பார்த்தகாலம் மலை யேறிவீட்டது. இன்று நாடகங்கள் பார்ப்பவர் மத்தியில் எத்தகைய புத்துணர்வையும் அற வழியையும் ஏற்படுத்துகின்றன என்ற எதிர்பார்ப்பு வலு வடைந்து வருகிறது.

இந்த நோக்கிலே பார்க்குமிடத்துத் தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக்களம் வெளி ஷீட இருக்கும். “கோலங்கள் ஐந்து” என்ற நாடகநூல் மிகவும் வரவேற்கத் தக்க வகையில் அமைந்துள்ளமை பாராட்டுக்குரியது.

கலை இலக்கியத்துறையில் முற்றாகத் தோய்ந்து பணியாற்றிவரும் ஜந்து பேரவீரர்களின் அரிய படைப்புகளாக அமைந்துள்ளது இந் நாடகநூல். சமய, சமூக, இலக்கியத்துறையினைத் துலக்கிவரும் தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக் களம் இடம்பெயர்ந்த நிலையிலும் எழுச்சியுடன் பணியாற்றி வருவதை எண்ணும் போது.

“அருமையுடைத்தென்று அசவாமை வேண்டும் பெருமை முயற்சி தரும்”

என்ற திருக்குறளை நீண்டவு கூரலாம்.

இந் நூலில் சமய இலக்கிய, சமூக நாடகங்களாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கும் ஜந்து நாடகங்களையும் மீண்டும் மீண்டும் மேடையேற்றிக் காட்சிக்கும் கருத்துக்கும் எழுச்சியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டு எதுது உள்மார்ந்த வாழ்த்தினையும் வழங்கி அமைகின்றேன்.

செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

தலைவர், ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பழை

18-12-93

பதிப்புரை

நாடக எழுத்துருக்களைப் பேணுவதில் பண்டைத் தமிழர் அதீகம் அக்கறை காட்டாத நிலையின் அறுவடையை இன்று நாம் அநுபவிக்கிறோம்.

எமது இளைய தலைமுறை நல்ல நாடகங்களை மேடையேற்றுவதில் ஆர்வம் காட்டுகிற சந்தர்ப்பங்களிலும் எழுத்துருக்களைத் தேடி அலையும் காட்சிகளை அடிக்கடி காணுகிறோம்.

சென்ற ஆண்டில் தெவ்ளிப்பழைக் கலை இலக்கியக்களும் ஒரு இலக்கிய நாடக எழுத்துருப் போட்டியை நடத்த முன் வந்த போது, அப்போட்டிக்கு வந்த எழுத்துருக்களின் எண்ணிக்கை மீது வும் குறைவு.

இத்து நிலையில், எழுதப்பட்ட நாடகங்களினதும் மேடையேற்றப்பட்ட நாடகங்களினதும் எழுத்துருக்களைப் பேணுவதில் உள்ள முக்கியத்துவத்தைக் கலை இலக்கியக் களம் உணர்ந்து, எமது காப்பாளர் சிவத்தமிச் செல்வீ தூர்க்கா தூர்த்தரி செல்வீ தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் அன்பு அன்னயார் திருமதி தையல்பீள்ளை அப்பாக்குட்டி அவர்களின் நினைவு நிகழ்வில் நாடக நூல் ஒன்றை வெளியிட முடிவு செய்தது.

தழிழ் ஈழத்தில் காத்தீரமான நாடகச் சிற்ற
ணையும் நடவடிக்கைகளும் பரவலாகியுள்ள இந்த
நோத்தில், களத்தின் மத்திய குழு உறுப்பினர்
ஜவர் எழுதிய சமூக, இலக்கிய, சமய நாடக
எழுத்துருக்களை இந்த நூல் கொண்டு வருகிறது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில்
�ழத்தில் நிலவிய நாடகங்கள் சிலவற்றின் தன்
மையை அல்லது அதன் சாயலைக் காட்டக்கூடிய
இந்த முயற்சி கலை இலக்கியக் களத்தின் நூல்
வெளியீட்டுத் தொடரில், ஆறாவது நூலாக உருப்
பெறுகிறது.

நாடக உலகு இதை வரவேற்கும். எதிர்காலத்
தில் பல மேடைகளில், பலவேறு நெறியாளர்களி
னால் இந்த நாடகங்கள் மேடையிடப்படும் என
எதிர்பார்க்கிறோம்.

கோகிலா மகேந்திரன்
ர. ரி. பொன்னுத்துரை
(இணைச் செயலர்)

கணல் இலக்கியக் களம்,
தென்னிப்பழை.

17.12.93.

உள்ளே . . .

□ ஏ. ரி. பொன்னுத்துரையின்
வாழை மரம்	பக்கம் 01
□ கோகிலா மகேந்திரனின்
அருடு
கூவ மறந்ததோ?	பக்கம் 19
□ அநு. வை. நாகராஜனின்
சபதம்	பக்கம் 39
□ சு. செல்லத்துரையின்
மெய் காணலும்
மெய்யுணர்தலும்	பக்கம் 55
□ சி. அப்புத்துரையின்
நா காக்க	பக்கம் 77

நின் திடை

U. R.	U. C.	U. L.
மேல் வலம்	கோவு மத்தி	கோவு கிடை
C. R.	C. C.	C. L.
மத்தி வலம்	மத்தி மத்தி	மத்தி கிடை
D. R.	D. C.	D. L.
கீழ் வலம்	கீழ் மத்தி	கீழ் கிடை

பொன்றெடுப்பு பிரிவுகள்

வாழை மரம்

ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை

[மிருதங்க இசை - தபேலா இசை - ஒரே தாளக்கட்டு - சமாப் போல இசைக்கப்பட, திரை விலகுகிறது. நடு மேடைக்கும் கீழ் மேடைக்கும் இடையாக நான்கு எடுத்துரைஞர்கள் நிற்கிறார்கள். இவர்களுக்குப் பின்னே கோபமாக ஒருவரைக் கலைக்கும் பாளைன யில் கொரோ உருவமும், ஒடும் பாணியில் இன்னோர் உருவமும் உறைநிலையில் நிற்கின்றன. தாளக்கட்டு முடிவடைய எடுத்துரைஞர்கள் பாடுகின்றனர்]

எடுத்துரைஞர்கள் அ, ஆ, இ, ஈ:-

நாடகம் நயந்திட நாமெல்லாம் கூடுவம்
'ஊடகம் உச்சம் இதுவென்றே' பாடுவம்
அற்புதம்! ஆகா! அபாரம் என் றாடுவம்
ஐஞ்சோ பத்தோ சந்திட இசைந்திடோம்.

அ + ஆ:-

பல்வேறு கலைகளின் கூட்டென்று கூறுவம்
பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் அடிநாடம்
இதுவென்போம்

அ + ஆ + இ + ஈ:-

கூட்டத்தில் பேச்சுக்கள் இப்படி அப்படி
நாட்டத்தில் நாலுசதம் போடாத சாதியள்

இ + ஏ:-

சமன் சமயத்துக் கோட்பாடு ஊறிய
கோணங்கிப் பக்தர்கள் கோஷம் ஒருபுறம்

அ + ஆ:-

வெளிநாட்டு வளர்ச்சியின் கோலம் புரியாத
கிணற்றுக் தவளைகள் சாடல் மறுபுறம்

அ + ஆ + இ + ஈ:-

நாடகம் நயந்திட நாமெல்லாம் கூடுவெம்
‘ஊடகம் உச்சம் இதுவென்றே பாடுவெம்

அ + ஆ:-

கூத்தாடி கரம்பற்றப் பெண்ணைக் கொடுப்பவர்
குரங்காட்டி குரங்காட்டி என்று ஓர் பல்லவி

அ + ஆ + இ + ஈ:-

ஒசியில் நாடகம் நயந்திடும் நம்மவர்
ஊக்கிட உந்திட முனைந்திட மறுக்கிறார்

[நாடகம் நயந்திட]

[நாடகக் கவிராயர் பீதாம்பரம் மண்டப முன்
வாயிலில் இருந்து மேடையை நோக்கிப் பார்வை
யாளர் ஊடாக மெல்ல மெல்ல நடக்கிறார்.
எடுத்துரைஞர்கள் கவனம் அவர்மேல் வீழ்கிறது;
உரத்த குரவில் பேசுகின்றனர்]

எடுத்துரைஞர்கள்:-

அ:- அதோ நாடகக் கவிராயர் பீதாம்பரம்!

ஆ:- முத்தமிழ் மேம்பட நானும் உழைப்பவர்

இ:- யாத்த நாடகங்கள் நேர்த்தியானவை
நினைவில் நிற்கும் கீர்த்தி பெற்றவை

ஈ:- பார்க்கும் சுவைஞர்கள் அடையும் பரவசம்
வார்த்தை வலையில் அடக்கிட முடியா

ஏ:- மக்களை மகிழ்வித்தான் இம்மாபெரும் கலைஞர்
மாபெரும் ‘தானம்’ எனிடதனையே கொண்டான்
சிந்திக்க வைத்தான். சீரிய வாழ்வைச் சுட்டி
நின்றான்.

அ + ஆ + இ + ஈ:-

ஆமாம். மானிடப் பண்பைக் காட்சிப்படுத்திக்
கற்பித்து நின்றான்.

அ:- ஜம்பது ஆண்டுகள் சுழன்று தேய்ந்தன

ஆ:- மேடும் பள்ளமும் அவரது வாழ்வில்
பெரிதும் பள்ளம். ஆமாம் வறுமை வறுமை.

இ:- நாமெலாம் அயன் சயன் சொகுசிலே

ஈ:- ‘பலட்டன்’ வளவிலே பல ஆண்டு வாழ்வ
சிறிய ஒரு குடிசையில்

அ:- பசிக்கோ உணவு பற்றாது சிலவேளை
பாவும் அவரை வாட்டிய துயர அலைகள்

ஆ:- அதோ தள்ளாடித் தள்ளாடி தளர்ந்தை இடுகிறார்

அ:- களைப்பு மிகுதியால் கல் மேல் இருக்கிறார்
[மேடைக்கு முன்பாக, மேடையை ஓட்டிய நிலை
யில் அழைந்த பெரிய சக்கிமுக்கிக் கல்வின் மேல்
உட்காருகிறார்.]

அ:- வளமார்ந்த கலைஞர் வாடிக் கிடக்கிறான்
நாம் விட்ட பிழைகளால்

ஆ + ஈ + இ + ஈ:-

ஆமாம் ஆமாம் நாம் விட்ட பிழைகளால்

ஆ:- கலைஞரைப் போற்றுதும்! கலைஞரைப்
போற்றுதும்
கற்கண்டுச் சொற்களால் கனகாபிஷேகம்
செய்வம்

இ:- கரங் கொடுத்துதவிட, காசுபணம் ஈந்திடக்
காததூரம் பின்னோக்கி ஓட்டம்

ஈ:- அவனது ஆற்றலைக் கறந்திட பெருவிருப்பு
புரந்திட மட்டும் வெறுப்பு!

[கல்மேல் வாடிய வடிவில் இருந்த உருவம் சற்றுச் சரி
கிறது. நோக்கிய உரைஞர்கள் சற்று வேகமாக D. L.
பக்கமாய் வந்து, இறங்கி, கவிராயருக்குக் கிட்டச்
சென்று முதலுதவி செய்யும் பாவளனவில் ஊமங்கள்
புரிய, சோகரச ராகம் வயிலினில் பிறக்கிறது. கவி
ராயர் தேறிய நிலை. எடுத்துரைஞர்கள் அவரைப்
பழைய நிலையில் இருக்கச் செய்து, D. R. பக்கம்
செல்கின்றனர். மேடையிலே ஏற்கனவே உறைநிலையில்
நின்றவர்கள் அசைவு நிகழ்கிறது.]

சுச்சாப்பி:- சி போ வெளியே, போ எண்டால் போ.
ஓடு ஒழுி.

- முத்து:- என்?... எதற்கு... என்ன இது...
 ஈச்சாப்பீரி:- போ எண்டா போ.
 முத்து:- என் கலைக்கிறியள். ஒண்டுமாத் தெரி யேனல்.
 ஈச்சாப்பீரி:- ரூயம் பேசறா. போ. போ எண்டா போ. ஒடு.
 முத்து:- ஒரு நீதி நியாயம் இல்லாமல்...
 ஈச்சாப்பீரி:- நீ வேலைக்கு வந்த பிறகு தான் எனக்குப் பெரிய நட்டம். எல்லாம் நட்டம், போச்ச போச்ச. அடுப்படிச் சாமானுகள் எத்தினை உடைஞ்சுது. அருமந்த அந்த அண்டாவிலை பெரிய ஓட்டை. 'தொம்' எண்டு போடுறது. தேய் தேய் எண்டு தேய்க்கிறது. நெளிக்கிறது. மரியாதையாகப் போ. மூச்சக் காட்டாதை.

[முத்து C. R. அந்தலைக்குச் செல்கிறான்]

(தன்னுக்குள்)

எந்த நேரமும் இவன்றை முழி மூலை முடுக்குகளிலை தான். ஆக்கள் அங்காலை இங்காலை போனாக் கானும்; அறைப்பக்கம் கானுகள்; உட்பக்கமா முழி யன். கள்ளக் கண்ணுகள் படுகிற பாடு. ஏதன் எடுத்திருப்பானோ? (உரத்த சூரலில்).

ஓ! இஞ்சை வா! வா எண்டா வா. வாடா.

[முத்து மெல்ல மெல்ல வருகிறான்]

டெ! நீ இஞ்சை இருந்தும் ஒண்டும் எடுத்துக் கொண்டு போகேலையே. எங்கே அந்தக் கையைக் காட்டு.

முத்து:- (கையைக் காட்டுகிறான்) இதோ

ஈச்சாப்ரி:- வடிவா விரலுகளை விரி. காட்டு. ம... மற்றக்கை.

முத்து:- வடிவா பாருங்கோ.

ஈச்சாப்ரி:- காட்டு. விரலுகளை, விரி. சரி. அந்தச் சேட்டுப் பைக்கற்றுக்கை

முத்து:- வடிவாப் பாரும்.

[�ச்சாப்பி துளாவித் துளாவிப் பார்க்கிறார்]

ஈச்சாப்ரி:- ஒண்டையும் காணம். சரி. தப்பினாய் போ.

முத்து:- இனியெண்டாலும் என்ன வைச்சிருக்க வாம் தானே...

ஈச்சாப்ரி:- ஆ... ஆ... முடியாது. ஒரு நியிஷமும் வைச் சிருக்கேலாது. உன்னாலே பாரிய நட்டம். போ. போ.

முத்து:- பிறகும் பழி சுமத்தி... வீணா -

ஈச்சாப்ரி:- அண்டைக்கு அந்த ஒரு பெரிய கடகம் மாங் கொட்டையளை என்ன செய்தனி? குப்பையுக்கை சும்மா சிதறள்ளிஞ்சலி. அதுகளைப் போனம் பண்ணித் தாட்டால், அதுகள் சின்ன கண்டுகளா வளரும். பிறகு தழைச்ச, இலை வைச்சு, கிளையன் கொம்புகளோடை பெரிய மரமாய் வரும். பிறகு பூத்துக் காய்ச்சுக்குலைதுலையா எவ்வளவு

காய்கள் குலுங்கும். எவ்வளம் பழுத்துக் தொங் கையுக்கை ஆ! ஆ! அதுகளை வித்தால் எவ்வளவு வரும். கண்டுக்கு இருநூறு ரூபா வந்தாலும் முப்பது கண்டுக்கு ஆறாயிரம் வரும். அதை வட்டிக்குக் குடுத்தால் வருஷம் ஆயிரத்து ஐந்தாறு ரூபா வரும். குட்டி வட்டிக்குக் கொடுத்தால் எவ்வளவுடா எவ்வளவு. அந்த மாம்பழக் கொட்டையளை நாசமாக்கினியே, போ. ஒரு என்றை முகத்திலை முளியாமல் போய்ச்சேர்.

பிறகேன் நிக்கிறாய்? கழுதை

[முத்து செல்கிறான். சச்சாப்பி கதிரையில் இருக்கிறார். நாடகக் கவிராயர் மெல்ல எழுந்து வலப்புற மாய் மேடையில் ஏறி D. R. ல் நிற்கிறார். மெல்லிய இசை கேட்கிறது.]

சீதாம்பரம்:- (அடக்கமாக) ஐயா! வணக்கம்

சச்சாப்பி:- (வெறுப்பாக) ஆரது?

சீதாம்பரம்:- நான்

சச்சாப்பி:- நானெண்டு (உரத்து) ஆரப்பா?

சீதாம்பரம்:- நான் பீதாம்பரம். கந்தசாமி கோவிலடிக் கோபுரத்தடியிலை நாலைஞ்சு பேரோடை கதைசுக்க கொண்டு நிக்கேக்கை கலைஞர்மாரைக் கருக விடாமல் உதவவேணுமெண்டு பேசினியள் போலை இருந்தது என்னையும் மெச்சி, உதவி செய்ய விரும்புவதாக

சச்சாப்பி:- நாலைஞ்சு மனுஷருக்கு முன்னாலை பின்னை எப்பிடிக்காணும் கதைக்கிறது. உதவவேணும், ஊக்க வேணும் எண்டுதானே பேசவேணும்

சீதாம்பரம்:- நீங்கள் சொன்னபடி நடக்கிற... -

கச்சாப்தி:- புழகிறதிலை உங்களைக் கேட்டுத்தான். ஆக் கருக்கு முன்னாலை ஆதரிக்கிறேன் எண்டதும் திண்ணைக்கு மேலை ஏறி வாய்பிளந்து நிற்கிறீர். சம்பிரதாயப் பேச்சு விளங்காமல் ஆடுகிறீர். நாளைக்கு வா எண்டுதான் சொன்னணான். நாளைக்கெண்டு நான் சொல்ல இண்டைக்கு வந்து இளிக்கிறீர். நடையைக் கட்டும். போம் போம்.

கவிராயர்:- நல்லது. சரி வருவோம். வாறன்...

[அவமானப் பட்டவராகவும் அதேவேளை அடக்கப் பண்பு பீறவும் கவிராயர் மெஸ்ஸ மெஸ்ஸத் திரும்பிச் செல்கிறார். சாந்த இசை ஒலிக்கிறது]

தொடர்ந்து ஆழம்பத்தில் ஒலித்த தாளக்கட்டுச் சமாப்போல் தபேலா மிருதங்க வாத்தியங்களில் ஒலிக் கப்படுகிறது. ஐவர் வாழைகளாக D. R.ல் இருந்து U. L.ஐ நோக்கிப் பரந்து அவான தூரத்தில் நிற் கின்றனர்.]

கவிராயர் D. L. ல் வந்து நிற்கிறார். கிணற்றைக் காண்கிறார். மகிழ்கிறார்.

ஊமமாக பின்வருவன் நிகழ்கின்றன. இசை நிகழ்கிறது. கிணற்று மிதியில் நின்று துலாவால் தண்ணீர் அள்ளுதல் நியிர்ந்து வாளித்தண்ணீரை வெளியே இழுத்து எடுத் தல்.

குனிந்து தண்ணீர் எடுத்து முகம் கழுவுதல் கொப்பளித்தல்

கண்களை நன்கு நண்டத்தல்,
 துண்டினால் துடைத்தல்,
 C. C.ல் உள்ள பெரிய வாழையடிக்கு வந்து அமருதல்,
 சோர்வு நீங்கியமையைக் காட்டுதல்,
 இரண்டு பழங்கள் காலடியில் விழுந்ததும் ஆர்வத்துடன்
 வியப்புடன் எடுத்தல்,
 தோல்களை உரித்து, ஒன்றை உண்ணுதல்,
 தென்பு ஏற்படுத்தல். பின்மற்றதை உண்ணுதல்,
 பெரு மகிழ்வு தோன்ற எழுந்து நிற்றல்,
 வாழை மரத்தை நன்றிப் பெருக்குடன் பார்த்தல்,
 சுற்றிக் குப்பிடுதல்.

கவிராயர் தோழர்ம:- (பாட்டு)

வாழ்க! வாழ்க! வாழ்க!
 குழ்க! இன்பம் குழ்க!
 ஈதல்! பண்பு ஒங்க!
 இதமாய் வாழ்வு இலங்க!
 வாழ்க! வாழ்க! வாழ்க!
 வணக்கம்! வணக்கம்! வணக்கம்.

வரழைமரம்:- பாட்டு

வணக்கம் வணக்கம் என்று
 வாழ்த்தொலி இயம்பிடும்
 குணதலக்குன்றே கேஞ்சும்,
 தாழ்ந்து வணங்கவும்
 தமியேணப் போற்ற வும்
 தக்கன யாது புரிந்தேன்

?

சீதாம்பரம்:- பசியோ குடைந் தகே
 கதியோ அறி கிலேன்
 கருணை புரிந் தனையே
 அமிழ்தப் பழங்கள் (இ) ரண்டு
 உண்டு மகிழ்ந் தனை
 உந்தன் அரிய நற்
 கொடைப் பண் பாலே

வாழைமரம்:- சிறிதினைப் பெரி தென்
 சிரமேற் கொண் டனை
 சுற்றி வணங்கு கிறீர் - உமது
 சுந்தரப் பண்பு கள்
 சுந்ததம் ஜெகத் தினில்
 செழித் திடல் நலமாமே.

எந்தனை வாழ்த் திடல்
 வந்தனை புரிந் திடல்
 விந்தையின் செயற் பாடே
 அத்தனை அள வுக்கு
 அரியது எது வுமே
 அடியேன் புரி யலையே

சீதாம்பரம்:- (மெட்டு மாற்றம்)

அரியன புரிந்திடும் பெரியோய் நீ — எம்மை
 ஆதரித் துதவிடும் அரியோய் நீ
 முக்கணி முன்றினுள் முத்தா யிலங்கிடும்
 சக்கரைக் கனியன்றோ வாழைப்பழ மது

உந்தனை உண்டு மகிழ் கிறோம்
 உறுதி பெற்றுயர்ந்து திகழ் கிறோம்
 சுந்ததம் மாந்தரின் உணவில் ஒருபங்கு
 தங்க நிறம் கொண்ட வாழைப்பழமன்றோ ?

வாழுமரம்:- இயற்கையின் நியதி இது வப்பா
என் ஊடாய் நீர்பெறும் பயன்ப்பா
உங்கள் உணவாகும் எந்தன் பழவகை
விந்தைச் சிருஷ்டியே வேறொன் றறிகிலேன்
அரியவர் பெரியவர் நான்று - ஆனால்
உரிய கடமையைப் பூரிகின்றேன்

சீதாஞ்பரம்:- உண்டி கொடுப்போர் உயிர்
கொடுப்போரென்ற
நல்நோக்கில் உயர்ந்தவர் நீர்ப்பா
குலைமுன்னே திரண்டுள்ள பொத்தி
இருக்குதே
பொன்னான் உணவுப் பொருள்றோ
உண்டு மகிழ்பவன் கூறுதேன்
உத்தம உணவன்றோ, சுத்தி கரிக்கின்ற
சுவை சேர்ந்த உணவன்றோ செப்புதேன்

வாழுமரம்:- ஏதேதோ செப்புறீர், என் செய்வேன்
இயற்கைத் தொழிற்பாடு இது என்பேன்

சீதாஞ்பரம்:- நீண்டு நிமிர்ந்திடும்
நிலை குத்தி நின்றிடும் - அழுகடை
இலைகள் உபயோகம் எத்தனை?
ஆத்மீகச் சடங்குக்கும்
அதுவன் றோ ஆதாரம்
மாந்தரின் உணவுக்குப் பாத்திரம்
நாளாந்தம்
மாடாட்டின் வாழ்வுக்கு மகிழ்வான்
ஆகாரம்
நிழலாகச் சிலவேளை அழகாகப் பலவேளை
அனி செய்யும் அற்புதம்! அற்புதம்!

வாழுமரம்:- ஏதேதோ செப்புறீர் என் செய்வேன்
இயற்கைத் தொழிற்பாடு இது என்பேன்

மீதாம்பரம்:- நார்ப் பாட்டு நமக்கு நீர் நல்குறீர்
கோத்துமே கட்டிட உதவுறீர்
ழுமாலை சென்டுகள் செப்பமாய்ச் செய்திட
மறைவாகக் மகத்தான சேவைகள்

புரிகிறீர்.

விறகாகக் கூட நீர் உதவுறீர்
காய்ந்த மடல்தந்து காக்கிறீர்
மாந்தர் தம் வாழ்விலே
மகத்தான பங்கேற்று
மணியான சேவைகள் புரிகிறீர்.
நீறேழி நீறேழி வாழ்ந்திடும்
ஈகையின் இயல்பினைக் காட்டிடும்
ஈந்திடல் என்றுமே சிறப்பன்றோ!

[கவிராயர் C. R பக்கம் செல்கிறார் பெரிய ஒவியில்
தபேலா ஒலி, தாறுமாறாகச் சத்தங்கள் கோஷங்கள்.
மூன்று முரடர்கள், மூன்று மாணவர்கள் கைகளில்
பெரிய கத்திகள் தாங்கிய படி வாழைகள் வெட்டி
வரும் மகிழ்வில் துள்ளித் துள்ளிப்பாடு ஆடுகின்றனர்]

முரடர்கள் மாணவர்கள் :- (பாட்டு ஆட்டும்)

வெட்டு வெட்டு கட்டு வாழையை
எட்டுத் திக்கிலும் எழுப்பமாக
வெட்டு வெட்டு.

(அட) வெட்டு வெட்டு கட்டு வாழையை
எட்டுத் திக்கிலும் எழுப்பமாக
வெட்டு வெட்டு
டண்ட டிங்கிட டணக டிங்கிட
கிறுதா தத்தி தொம் தொம் தொம்.

பட்டுக் குடை ராத்திருவிழா
பார்ப்ப வரை ஈர்க்க வேணும்
வாழை மரச் சோடினை
வடிவாக இருக்கவேணும்.

முப்பது வாழை மரம்
 முகப்பு பக்கம் கட்டவேணும்.
 நாப்பது வாழை மரம்
 நாற் புறமும் நாட்ட வேணும்.
 ஜம்பது வாழை மரம்
 அலங் காரப் பந்தலுக்கு.

டண்ட டிங்கிட டணச டிங்கிட
 கிறுதா தத்தி தொம் தொம் தொம்.

வேலர் வளவுத் தோட்டத்திலை
 வெட்டித் தள்ளினோம் இருபது.
 சொக்கரம்மான் தோட்டத்திலை
 சோடியாகப் பதினெண்ந்து.

ஜம்பதின்னும் வேணு மடா
 ஆரும் முச்சுக் காட்டேலா.
 கோயிலுக்குக் கட்டத்தானே
 கேட்டுக் கேள்வி ஏதுக்கடா.

மாணவன் அ:- (ஒருவித ஒசை ஒழுக்குடன்) அந்தா
 தெரியது.

மாணவன் ஆ:- அசலான தோட்டம்;

மாணவன் இ:- மதகளிச்ச வளந்த வாழைத் தோட்டம்;

கோழி :- ஒரே பச்சை; வேட்டைதான் எங்களுக்கு.

மனி :- பத்துப்பதினெண்ந்து வெட்டிச் சரிப்பம்.

ஈசன் :- சோடினை நல்ல சோக்கா வருமடா. ஒங்கு
 கத்தியை; பிறகேன் சணக்கம்.

எல்லோரும் :- வெட்டு வெட்டு கட்டு வாழையை;
 எட்டுத் திக்கும் எழுப்பமாக.

மாணவன் அ:- (C.R ஐக் காட்டியபடி) அந்தப் பக்கமா
ஆள் ஒன்டு வருகுது. ஆரது ?

[பீதாம்பரம் U.R ல் இருந்து C.C யை நோக்கி
நிமிர்ந்து வருகிறார்]

தம்பியலை இதென்ன வேலை. தோட்ட நிலத்திலை,

(பாட்டு)

தோட்டத்தை உழக்கிப் பழுதாக் கிறதும்
பயிர் பச்சை வெட்டிச் சீர் அழிக்கிறதும்
லேசான வேலை சுகமான வேலை
மரங்களை நாட்டுதல் வளர்த் தெடுத்திடுதல்
மாந்தர்க்கு உதவும் மகத்தான சேவை

மாணவர்கள்:- பேய்க் கடத்தை நிறுத்தையா. வெட்
டெண்டா வெட்டு

(பாட்டு)

கோயிற் தேவைக்கு வெட்டிறம் ஜயா
பந்தல் சோடினை பளிச்சிட வேணும்
டண்ட டிங்கிட டண்க டிங்கிட
கிறுதா தத்தி தொம்

பீதாம்பரம்:- [சற்று முன் வருகிறார்] (பாட்டு)

அலங்காரம் ஆகாதென் ரெதிர்த்திட வில்லை
ஆழந்துமே யோசித்து ஆக்கிடல் நன்றே

பள்ளியில் படிக்கின்ற பிள்ளைகளே நீர்
பக்குவ மாக ஒழுகுதல் நன்றே

வாழைகள் வெட்டமுன் ஒரு சில வார்த்தை
சிந்தனைக் காகவே செப்பிரேன் கேள்வீர்

வாழைப் பழுத்துடன் பொத்திகள் இலைகள்
நாரும் மடலும் உட்டண்டுகள் தானும்

உத்தம பண்டங்கள் ஊருக்கு உதவும்
ஒப்பற்ற செல்வங்கள் உணர்ந்திடுவீரே!

வெட்டுதல் கட்டுதல் வீணான செயலே
பட்டினி பருசம் தலைகாட்டும் நிசமே

மாணவர்கள்:- (வெப்புறம் சென்று நிற்கிறார்கள்)

மணியண்ணே! கோபி! ஈசன் இப்படி வாருங்கோ.
பெரியவர் பேச்சிலை விஷயமிருக்கு, நாட்டுக்கு
நல்லது சொல்லுறார் போலை.

கோபி:- படிச்ச பேயன்கள்

மணி:- கூழிப் பானையுக்கை விழப் பாக்கிறாங்கள்

�சன்:- தடம் புரஞ்சுறாங்கள்

கோபி + மணி + ஈசன்:-

சோடினை தான் எங்களுக்கு முக்கியம்.
விசர் அலட்டுக்களை விட்டுத் தள்ளுங்கோ.
ஒங்குவம்கத்தியை. வெட்டுவம் வாழையளை

சீதாம்பரம்:- வெட்டுங்கோ தம்பி வெட்டுங்கோ. ஆனால்
பழுத்த குலையள் உள்ள வாழையளை
வெட்டுங்கோவன். அவையளை நிரை நிரை
யாகக் கட்டினால், மேற் பக்கத்திலே ஒரே
மஞ்சள் நிறம்! கீழ்ப்பக்கமெல்லாமே பச்
சைப் பசேலென்ற இலைகள். மேலே மஞ்சள்!
கீழே பச்சை. ஆ! அலங்காரம் அற்
புதமாய் அமையும்.

கோசி:- உண்மை உண்மை. ஆனால்...

சீதாம்பரம்:- இன்னுமிமாண்டு தம்பி. திருவிழா முடிஞ்ச பிறகு பழுத்த குலையன் எல்லாம் அருமையான உணவாகுதே. தேவையானவைக்கு. ஏழையளுக்குத் தாராளமாகக் கொடுத்துப் பசி தீர்க்கலாமே. விற்றுப் பணம் பெற்று. தோட்டக்காரருக்கும் கொடுக்கலாமே. குலையன் முத்த முந்தி அநியாயமா வாழைய யளை வெட்டி ஏன் பழுதாக்க வேணும்.

மணி + ஈசன்:- உண்மை தான். ஆனா முத்தல் வாழையளை விட குட்டியளிலை தான் ஒரு வாளிப்பு, வளப்பு, அழகு.

கோசி:- சின்னத் தூணுகளுக்கு முத்தல் சரிவராது. சின்னத் தணிக, குட்டி வாழை எல்லாம் வெட்டத்தான் வேணும்.

மணி:- இல்லாட்டில் சோடினை ‘பீத்தல்’ தான்.

சீதாம்பரம்:- தம்பியவை வெட்டாமல் கொள்ளாமல் நல்ல வடிவாச்சோடிக்கலாம். வழி இருக்கு. கொஞ்சம் கிண்டிக்கிளப்பி வேரோடை எடுத்தால், எல்லாம் சரிவந்து. கிழங்குப் பகுதியை மண்ணுக்கை மறைச்சுத்தாட்டமெண்டால், சோடினை சோக்கா அமையும். எல்லாம் முடிஞ்சபிறகு, பக்குவமாகத் தோட்டத் திலை நட்டு, வளத்தமெண்டால் தொடர்ந்தும் இலை, பொத்தி, பழங்கள் எண்டு எத்தனை செல்வங்கள் எங்களைச் சேருது.

ஏணவர்கள் அ + ஆ + இ + ஈ:-

வெட்டுறத்துக்குப் படிலா

கோழி + மணி + ஈசன்:-

கிண்டிக்கிளப்பி வடிவாச்சோடிப்பம்.

சௌஞ்சரங்கள்:- இன்னும் ஒரு விஷயம் வடிவாக்கேறாங்கோ. எங்கடை ஊரிலையே ஐஞ்சு கோயிலுகள். பெரிய திருவிழாவுகள் ஐம்பது நடக்குது. பத்துப்படி பார்த்தாலும் ஐஞ்றாறு வாழையள் வெட்டவரும்.

எத்தினை ஆயிரம் ஊருகள் எங்கடை பிரதேசத்திலை இருக்குது. அப்ப லட்சக்கணக்கிலை வாழையளை வருஷாவருஷம் வெட்டி நாசமாக்குறோமே!

மாணவர்கள்:- பயன்தாற பயிர்களைப் பாழ்படுத்துறம் தான். மடைவேலைதான்.

கோழி:- மணி! ஈசன்! எல்லாக் கத்தியளையும் கீழைபோடுங்கோ தமிழியவை உங்கடை கத்தியளையும் தாருங்கோ

[எல்லாக்கத்திகளும் கோபியிடம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றன. கோபி வாழையடியில் வைக்கிறான்]

அடுத்த வீடுகளிலை அவவாங்கு எடுப்பம். வெட்டுறதுக்குப் பதில்,

எல்லோரும்:- கிண்டி எடுப்பம். சோடனை செய்வம். வாழையளைக் கிண்டி எடுப்பம், சோடனை செய்வம்.

மாணவர்கள்:- சோடினையும் ஆச்சு, பயனுமாச்சு. அநுபவப் பெட்டகம்தான் பெரியவர். எங்கடை வீச்சுக்கு, அவற்றை அநுபவம் அச்சா உரம்

[அரைவட்டமாக வாழைகளைப் பார்த்தபடி நின்று]

எல்லோரும்:- வாழ்க வாழ்க வாழ்க
 குழ்க இன்பம் குழ்க
 ஈய்தல் பண்பு ஒங்க
 இதமாய் வாழ்வு இலங்க.

— திரை —

பாடல்கள் பற்றி ...

- I. ‘நாடகம் நயந்திட’
— வசந்தன் மெட்டு
- II. ‘வாழ்க வாழ்க வாழ்க’
— கிறிஸ்தவப் பாடல் பாணி
- III. ‘வணக்கம் வணக்கமென்று’
— தர்பார் பாட்டு மெட்டு
- IV. ‘அரியன புரிந்திடுக் பெரியோய் டி’
— பூந்தான் யோசெப் நாடகப் பாட்டுப் பாணி
- V. ‘வெட்டு வெட்டு கட்டு வரழுதையு’
— கப்பல் பாட்டு அனுபல்லவிக் கோலம்
- VI. ‘அலங்காரம் ஆகா தென்று’
தானன்ன தானன்ன தன்னானனதன
 தானன்ன நானன்ன நன்னா நன்னா
 என்ற போக்கு

குருவி கூவ மறந்ததோ?

கோசிலா மகேந்தீரன்

(திரை விலகும்போது அர்ச்சகர் ஒருவர் பூஜை செய்ய மக்கள் சிலர் கும்பிடும் உறைநிலையில்,)

உரைஞர் 1:- நீங்கள் இப்போது பார்க்க இருப்பது,
'குருவி கூவ மறந்ததோ?' நாடகம்!

(உறைநிலையில் நிற்போர் அசைவர். அர்ச்சகர் மெய் உருகிப் பக்தியுடன் பூஜை செய்வார். மக்கள் அமைதி யாக ஒழுங்காக நின்று வழிபடுவார்.)

உரைஞர் 2:- இது எங்கள் கிராமம், பாருங்கள்! எங்கள் கிராமத்தில் நிலமகள் பச்சைச்சேலை அணிந்திருக்கிறாள். எங்கள் பிள்ளையார் ஆலயத்தில் திருவிழா, எமது மக்கள் சிந்தை பாகாக உருகி, மேனி சிலிர்த்துக் கண்ணீர் மல்கி நிற்பர். குருக்களின் பூஜையிலும், நாதஸ்வர ஒலியின் மேன்மையிலும் இன்ப

வெறி தலைக்கேறி மகிழ்வர். வான்வெளி
யின் ஒளி த் தாரகை களோடு வாண
வேடிக்கை தரும் சிதறல்களும் தூளளி வீழும்.

(அர்ச்சகர் பூஜை முடிந்து தரும் பிரசாதங்களை
அணிந்து கொண்டு மக்கள் பிரசங்கத்திற்கு அமர்வர்.
குருக்களிடம் காளாஞ்சி வாங்கிப் பிரசங்கியார் தொடங்
குவார்.)

பிரசங்கியார்:- நமப் பார் வதீ பதே! (3 முறை)

மக்கள்:- அரஹர மகா தேவா!

பிரசங்கியார்:-

கைத்தல நிறைகளி அப்பமோ டவல்பொரி
கப்பிய கரிமுகன் அடிபேணிக்
கற்றிடு மடியவர் புத்தியில் உறைபவர்
கற்பகம் என வினை கடிதேகும்
மத்தமும் மதியமும் வைத்திடு மரன்மகன்
மற்பொரு திரள் புய மதயானை
மத்தள வயிற்றன உத்தமி புதல்வனை
மட்டவிழ் மஸர் கொடு பணிவேனே
முத்தமிழ் அடைவினை முற்படு கிரிதனில்
முற்பட எழுதிய முதல் வோனே
முப்புரம் எளிசெய்த அச்சிவனுறை ரதம்
அச்சது பொடி செய்த அதிதீரா
அத்துயரது கொடு சுப்பிரமணி படும்
அப்புன மதனிடை இபமாகி
அக்குற மகரூடன் அச்சிறு முருகனை
அக்கண மண மருள் பெருமாளே.

(பிரசங்கியார் பாடி முடியும் போது, ஹெலி சுடும்
சத்தம் கேட்கிறது. மக்கள் பதற்றமடைகின்றனர்.
நடிகர் ஒருவர் ஹெலி போல ஊமம் நிகழ்த்துவார்.)

சிரசுங்கியார்:- பக்தர்களே, அமைதி, என்ன இது? பிள்ளையார் கதை கூற வந்த நான் அகதிகளின் கதை அல்லவா கூறப் போகி றேன் போல இருக்கிறது? இது என்ன கொடுமை?

(மீண்டும் வெறவியின் குடுகள், ஷெல்கள், துவக்கு ஓவி கள். சிலர் காயப்பட்டு வீழு, ஏனையோர் வீட்டுக்கு ஒடிசு அகப்பட்டதை எடுத்துக் கொண்டு ஊரைவிட்டே ஒடுகின்றனர். ஒடிக்கொண்டிருந்த நடிகர் உறை நிலைக்கு வர இப் பாடல் பாடப்படுகிறது.)

(இது கவிஞர் சோ. பவின் பாடல்)

பாடகர்:-

வானத்திலே இருந்து சடார் சடார் எனவே நினைக்கு முதலே ஷெல்லாய் ஷெல்லாய் பொழி போது மக்கள் பயந்து ஜயோ ஜயோ என விழலாமோ?

(2 முறை)

(மக்கள் கூட்டம் சோர்ந்து, துன்புற்று, மிக மெதுவாக நடந்து, வேகம் குறைந்து, இறுதியில் ஒரு கோயிலை அண்மிக்கிறது.)

பாடகர்:-

குருவி கூவ மறந்ததோ?

குறு மென் காற்றும் நின்றதோ?
தெருவில் எங்கும் மோனமோ?

தேய்ந்த தெங்கள் இதயமே!

வானை என்ன மறைத்தது?

மல்லரை என்ன சிறைத்தது?

ஆவி நின்று சிலிர்க்குது!

விளக்கைக் காற்று அணைக்குது!

(கோயில் மடத்தில் அனைவரும் அமர்ந்து யிகுந்த சோகத்துடன் இப் பாடலை இசைப்பர்.)

அகதி 1:- இனி எங்கை போறது? இந்தக் கோயில் மடத் திலை கொஞ்ச நாள் இருப்பம்.

அகதி 2:- ஐயோ, உங்காலை, எங்கடை ஊர்ப் பக்கம் என்ன கோதாரி நடந்ததோ தெரியேல்லை.

அகதி 3:- கொஞ்சம் பொறனப்பா. சுந்தையான்றை மேன் தேப்பனை ஏத்தி வரப் போனவன். வந்தால் தெரியும்.

ஆச்சி:- பிள்ளை எனக்கு நாக்கு வறஞ்சுது. எங்கை எண்டாலும் போய் எப்பன் தன்னி வேண் டித்தா மேனை!

மகள்:- கொஞ்சம் பொறணை, சனம் படுற பாட குக்கை நீ ஒரு பக்க மப்பா!

(இல்லை ஒன்று அருகில் விழும் சத்தம் கேட்கிறது.)

எல்லாரும்:- அப்பாடா!

அகதி 4:- (வெளியில் ஒடிப் போகிறார். சிறிது நேரத்தில் திரும்பி வருகிறார்.)

ஐயோ, எங்கடை அப்பையா அன்னையை எல்லே சுட்டுப் போட்டாங்களாம்!

அகதி 5:- தம்பி, என்ன தம்பி சொல்லு! ஆமி எங்கையாம் தம்பி நிக்கிறான்?

அகதி 6:- நாங்கள் விடிய வீட்டை போலாமே தம்பி!

அகதி 4:- ஜியோ, அதெல்லாம் முடிஞ்சு கதை அப்பா இனி அங்கை போக எல்லாது. அவன் வடக்கு அளவெட்டிக்கும் இங்காலை எல்லே வந்து நிக் கிறான்! எங்கடை சின்னம்மா அக்காக்கும் எல்லே கால் இல்லையாம். நான் துப்பினது அரும் பொட்டிலைதான். ஏதோ எங்கடை பிள்ளையார் தான் என்னைக் காப்பாத்தினது!

அகதி 2:- ஜியோ, நான் என்றை நகை எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு வந்திட்டனே, இனி என்ன செய்யப் போறன்?

ஆச்சி:- ஜியோ, நான் என்றை பாக்குரலையும் எல்லே விட்டிட்டு வந்திட்டன்.

அகதி 3:- என்றை புத்தகங்கள், நோட்டஸ்...

அகதி 6:- நான் மாத்தி உடுக்க ஒரு சிலையும் எடுக் கேல்லை.

அகதி 1:- சரி, இனி உதுகளைக் கதைச் சென்ன? இரவு இதிலை படுப்பம். விடிய யோசிப்பம்.

(அகதிகள் சேர்ந்து கோயிலிடியில் சமைத்தல், எல்லா ரும் அமர்ந்து சாப்பிடுதல், போன்றவை ஊழத்தில் நிகழ்த்தப்படும். அப்போது அந்த ஊரில் நிரந்தர மாக வசிப்பவர்கள் வந்து இவர்களைப் பார்க்கிறார்கள் - முனுமுனுக்கிறார்கள்)

ஊரவர் 1:-

சிச்சிச்சிச்சிச்சி... இந்த அகதியளை இங்கை இருக்க விட்டால், எங்கடை கோயில் ஊத்தையாப் போகும்.

ஊரவர் 2:- (அகதிகளைப் பார்த்து) ஏன் நீங்கள் உங்கடை ஊருக்குத் திரும்பிப் போகலாந்தானே!

அகதி ஆச்சி:- போறதோ? எங்கை போறது நாங்கள்?

ஊரவர் 3:- அப்பிடிப் போக ஏலாட்டி நீங்கள் வேறை வீடு பார்த்துப் போகலாந்தானே!

(ஆச்சி முறைக்க அவர்கள் திரும்பிப் போகிறார்கள். அகதிகள் சாப்பிட்டபின் மண்டபத்தில் படுத்துக் கொள்கிறார்கள்)

அகதி 4:- (கனவில்) ஐயையையே... ஆமி வந்திட்டான் ஆமி வந்திட்டான்...!

(எல்லோரும் திடுக்கிட்டு எழுதல்)

எல்லோரும்:- எங்கை? எங்கை?

அகதி 1:- அது இவன் கனவிலை எல்லா பயந்து குழறியிருக்கிறான். படுங்கோ எல்லாரும்!

(எல்லோரும் பெருமுச்சுடன் மீண்டும் படுப்பர். ஒரு வர் மட்டும் படுக்காமல் குந்தியிருந்து யோசிக்கிறார்)

அகதி 7:- அண்ணை, என்னண்ணை யோசிக்கிறியன்?

அகதி 8:- இல்லை, போன வருஷம் தைப்பொங்கலுக்கு எங்கடை சனசமூக நிலையத்திலை ஒரு தமிழ் விழாச் செய்தனாங்கள் எல்லே நினைவிருக்கே உனக்கு? அதைப்பற்றித்தான் யோசிக்கிறன். எவ்வளவு சந்தோசமாய் இருந்தம் அண்டைக்கு!

(எல்லோரும் ஒரு கணம் அந்த நிகழ்வை நினைத்துப் பார்க்கும் உறை நிலையில் நிற்பர். பின்னர் காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளையின் பாடலுக்கு நடிப்பர்)

பாடகர்:-

சங்க மணம் வீச தமிழ் மாது — புவி
எங்கு மெழி லோடிலங்கும்போது — தமிழ்
சிங்கம் நிகர் காளையர்கள்
தங்கள் மொழியை மறத்தல் தீது—இதைதழு.

(இப்பந்திக்கு இருவர் நடனம் ஆட. ஏனையோர் ரசிப்பர்)

பாடகர்:-

ஆரியர்கள் தந்த மொழி என்று — சில
பூரியர்கள் சொல்லுகிறார் இன்று - தமிழ்ப்
பாரி வள்ளல் குன்றினைப்
படைப் பலத்தினால் வளைத்தவாறு - பெரும் மாறு

(இப்பந்திக்கு ஒரு கர்நாடக சங்கீதக் கச்சேரி நடப்பது போன்ற ஊமம் நிகழும்)

பாடகர்:-

பல மொழியைத் தந்த தமிழ் மாது - அவள்
பாங்கினிலே இருக்க எவள் தோது - பிறர்
சொல்லுவதும் துள்ளுவதும்
தூய தமிழ் மாதினுக் காஏதம் - தரும் வேதம்

(இவ்விடத்தில் பட்டி மண்டபம் நடைபெறுவது போன்ற ஊமம் நிகழும்)

பாடகர்:-

பாரதியைத் தந்தவளௌம் அன்னை - தமிழ்ப்
பாவலரை ஈந்தனளே முன்னை - தெரு
ஒரமதிலே இருந்து
ஓல மிட்டால் லாபமில்லை எண்ணூ - வழி பண்ணு
(மற் போர் நடை பெறுவதான் ஊமம் நிகழும்)

பாடகர்:-

கன்னல் மொழி கற்பதற்குப் பாகு - கம்பன்
காத்த மொழியைக் காக்க ஏகு - பல
இன்னல் வந்து சூழ்ந்திடினும்
எங்கள் மொழிக்காய் உயிரை ஈதல் - தமிழ்க்காதல்

(இப் பந்திக்கு நடிகர் எல்லோரும் வட்டமாய் நின்று
ஆவேர் - பாட்டு முடிய அனைவரும் உறைநிலைக்கு
வருவர்)

அகதி 1:- சரி, சரி, இனி அந்தத் தமிழ் விழாவை
யோசிச்ச என்ன பிரயோசனம் ?

அகதி 2:- இனிமேல் நாங்கள் எங்கடை வீடுகளை
விட்டு வெளியேறின ஆண்டு விழாக்களைத்
தான் கொண்டாட வேணும்!

அகதி 3:- சரி, எத்தினை நாளைக்குத் தான்
கோயில்லை இருக்கிறது ? ஊருக்குள்ளை
போய் வீடு தேடிப் பாப்பம்...

(எல்லாரும் கலைந்து செல்வதான் ஊமம், காட்சி
மாறுகிறது)

[வீட்டுக்காரர் தம் உயர் அந்தஸ்துப் புலப்படும்படி உயரமான பீடத்தில் இருக்கின்றனர். வெளியே அகதி களின் குரல் கேட்கிறது]

அகதி 1 :- அண்ணே, அண்ணே!

அகதி 2 :- வீட்டுக்காரர், வீட்டுக்காரர்!

நாய்:- வள், வள், வள்.....

வீட்டுக்காரர் 1:- ஆரது?

வீட்டுக்காரர் 2:- ஆரோ அகதியன் போல கிடக்கு, கேற்றைப் பூட்டுங்கோ, உள்ளுக்கு வரப்போகுது கள்.

அகதி 1 :- அம்மா, உங்கடை வீட்டிலை ஒரு அறை வாடகைக்குத் தருவியலே?

அகதி 2 :- உந்தப் பெரிய வீட்டிலை நீங்கள் இரண்டு பேர் தானால் இருக்கிறியன்!

வீட்டுக்காரர் 1:- சிச்சிச்சீ... நாங்கள், நாங்கள் இருக்கத் தானே வீடு கட்டின்னாங்கள்.

வீட்டுக்காரர் 2:- மற்றது எங்கடை வீட்டிலை ரெக்ஸ்கு ஒரு அறை வேணும்.....

அகதி 1 :- ரெக்ஸ் எண்டால்?

வீட்டுக்காரர் 1:- அது எங்கடை ரெக்ஸ்! எங்கடை பெற்!

நாய்:- வள், வள்!

வீட்டுக்காரர் 2:- மற்றது ஜோனிக்கு ஒரு அறை வேணும். மற்றது நான் படிக்க ஒரு அறை, அம்மா படுக்க ஒரு அறை, மற்றது சாப்பாட்டு அறை. மற்றது ஸ்ரோர்றும். இங்காலை கிச்சின்.

அக்தி 3 :- அந்த முலையிலை இரண்டு அறை இருக்கு!

வீட்டுக்காரர் 1:- (சிரித்து) அது குளிக்கிற அறை. மற்றுத் து அந்றாச்ட் பாத்ரூம்.

அக்தி 2 :- அங்காலை ஒரு பந்தி இறக்கி இருக்கிறியன். அதிலை இருக்க விட்டாலும் போதும்,

வீட்டுக்காரர் 2:- அது எங்களுக்கு விறகுபோட, மாழிடிக்க!

வீட்டுக்காரர் 1:- அதை உங்களுக்குத் தந்திட்டுப் பிறகு எங்கை உங்கடை முதுகிலையே நாங்கள் விறகு போடுறது?

அக்தி 1 :- அம்மா...

வீட்டுக்காரர் 1:- போங்கோ, போங்கோ, வேறை இடம் பாருங்கோ.

(உயரமான பீடத்தில் இருந்து இறங்கி அகதிகளைக் கலைத்தல்)

வீட்டுக்காரர் 2:- சிச்சிச்சி...உதுகளை விட்டாப்பிறகு எழுப் பேலாது. அதுகள் பிறகு தங்கடை வீடு எண்டு நிக்குங்கள். எங்களுக்கேன் வீண் பிரச்சினை?

(அகதிகள் திரும்பிக் கவலையுடன் போதல்)

(மேடையின் மற்றொரு மூலையில் இன்னொரு வீடு அமைகிறது. முதல் காட்சி போலவே இங்கும் வீட்டுக்காரர் உயரமான இடத்தில் நிற்கின்றார்)

அக்தி 4 :- அக்கா, அக்கா, உங்கடை வீட்டிலை இருக்க இடம் தருவியலே ?

அக்டி 5 :- சும்மா இல்லை, நாங்கள் வாடகை தருவது!

வீட்டுக்கார் 1:- நீங்கள் எத்தினை பேர்?

அக்டி 4 :- நாங்கள் முன்டு பேர்.

வீட்டுக்கார் 2:- அந்த முன்டு பேரும் ஆம்பிளையளோ பொம்பிளையளோ?

அக்டி 5 :- பொம்பிளையள்தான். முன்டு பேருமே பொம்பிளையள்தான்.

வீட்டுக்காரர் 3:- அந்த முன்டு பேரும் என்ன வேலை செய்யினாம்?

அக்டி 4 :- நான் நெசவுக்குப் போறணான். மற்றவைக்கு வேலை இல்லை.

வீட்டுக்காரர்:-2 அவை முன்டு பேருக்கும் எத்தினை வயது?

அக்டி 4:- நான், எனக்கு இருபது வயது, மற்றது எங்கடை அம்மா. மற்றது அம்மம்மா.

வீட்டுக்காரர் 1:- ஓ... ஓல்ட் லேடி! கஷ்டம், கஷ்டம்! அவவுக்கு வருத்தம் வந்தா பிறகு பெட்டிலை இருந்தா வீடு பழுதாப் போம். நீங்கள் வேறை இடம் போங்கோ

(ஆசனத்தில் இருந்து இறங்கிக் கலைத்தல்)

அ 5:- வேறை வீடு பாத்தா, அந்த வீடு பழுதா காதோ?

அ 4:- உங்களுக்கு ஒரு நாளும் வருத்தங்கள் வாறேல்லையோ?

வி 2:- (கோபமாக) உங்களுக்கேன் வின் கதையள்? நீங்கள் போட்டு வாங்கோ.

(பின்வரும் பாடலைப் பாடிய படி நடிகர்கள் வட்டமாகச் சுற்றி வருவர். பின் அடுத்த காட்சிக்கு மாறுவர்)

பாடகஸ்:-

வருத்தங்கள் வாழ்க்கையிலே வந்து வந்து போகும் அது வந்து போகும் வழியிலே தான்இன்பம் வந்து | சேரும்.

(முன் மேடையில் நால்வர் கரம் விளையாடுவர். நடு மேடையில் நால்வர் காட்ஸ் அடிப்பர். பின் மேடையில் மூவர் கிறிக்கற் விளையாடுவர்)

அகதி 1:- ஆர் முதல் விளையாடிறது?

வீட்டுக்காரர் 1:- ரொஸ் போடுவம்,

அகதி 2:- எங்களுக்கு ரெயில்!

(வீட்டுக்காரக் குழந்தை சண்டுகிறது)

அகதி 2:- ஆ ஆ எங்களுக்குத்தான். நாங்கள் தான் முதலிலை விளையாடுற து.

வீட்டுக்காரர் 2:- இல்லை, நாங்கள் தான் முதல். எங்கடை கரம் போட்டிலை நாங்கள் தான் முதல்.

(காயை அடிக்கிறார்கள்)

அகதி 1:- ஆ விழேல்லை. விழேல்லை இனி நாங்கள்! (காயை அடிக்கிறார்கள்)

அகதி 2:- வியுந்திட்டுது. திருப்பியும் நாங்கள் தான்.

வீட்டுக்காரர் 2:- இல்லை, இல்லை. இனி நாங்கள்!

அகதி 1:- என்ன? உங்களுக்கு விளையாட்டின்ற
ரூல்ஸ் தெரியாது போலை இருக்கு.

வீட்டுக்காரர் 1:- எங்களுடைய வீட்டிலை...

வீட்டுக்காரர் 2:- எங்களுடைய சரம்போட்டிலை

வீட்டுக்காரர் 1:- எங்களுக்கு ரூல்ஸ் சொல்லித்தாறியளோ
நீங்கள்?

வீட்டுக்காரர் 2:- அகதியளா வந்திருந்து கொண்டு ஆண
வம் காட்டிறி யளோ? விடுங்கோ
போர்ட்டை!

(அவர்கள் போர்ட்டைத் தூக்கிச் செல்ல, அகதிகள்
அழுது கொண்டு போகின்றனர். அதே நேரத்தில் காட்ஸ்
விளையாட்டும், கிரிக்கட் ஆட்டமும் இதே போலவே
குழம்பிப் போவது ஊமத்தில் காட்டப்படும்)

பாடகர்:-

வருத்தங்கள் வாழ்க்கையிலே வந்து வந்து போகும் அது
வந்து போகும் வழியிலேதான் இன்பம் வந்து சேரும்.

(இப் பாடலைப் பாடிய படி நடிகர் சுற்றி வருவர்.
காட்சி மாறும்)

(மற்றொரு வீடு பின் மேடையில் அமைகிறது. வீடு
க்காரர் உயரத்தில் இருந்து கதைக்கின்றனர்)

ஙகள் 1:- அம்மா, இன்டைக்கு அந்திரட்டி நல்லா
நடந்து முடிஞ்சிட்டுது என்னம்மா?

- அம்மா:- ஒமடி ... எத்தினை எஞ்சினியர்ஸ், பெடாக் ரேஸ் எல்லாம் வந்து வயிறு நிறையச் சாப் பிட்டினம்... எனக்கு நல்ல சந்தோஷம்.
- மகன் 2:- பாயசம் நல்ல ரேஸ்ற் என்னம்மா?
- மகன் 1:- கஜாவும், பிளம்ஸ்ம் மணி!
- (வெளியே குரல் கேட்கிறது)
- அகதி 1:- அம்மா அம்மா ...
- அம்மா:- ஆரெண்டு பார் ...
- மகன் 1 அகதியன் போலை கிடக்கு அம்மா!
- அம்மா:- ஒரு மாதிரி ஏதாலும் சொல்லிக் கில்லி ஆக் கணை அனுப்பிப் போட்டு வா .. போ ...
- மகன் 2:- அதுகள் வந்து இருந்திட்டுதுகள் அம்மா ...
- அம்மா:- ஐயையோ இப்ப என்ன செய்யிறது? அந்தப் பானைக்கை கொஞ்சம் பழஞ்சோறு கிடக்கு. எடுத்துப் போட்டிட்டு வா.
- (மகன் பழஞ்சோறு கொண்டு வந்து போட., அகதிகள் மணந்து பார்த்துத் தமக்குள் கதைப்பார்)
- அகதி 1:- அக்கா, கறி ஒண்டும் இல்லையோ?
- அகதி 2:- உருளைக் கிழங்குக் கறி எண்டா நல்லது.
- மகன் 2:- (உள்ளே போய்) அம்மா, உருளைக்கிழங்குக் கறி வேணுமாம்.

அஞ்சா:- ஜயயோ (காலைத்துங்கி) உருளைக் கிழங்கு விக்கிற விலையிலை உருளைக்கிழங்கைப்போட்டிட்டு என்ன செய்யிறது? அதுகும் கொஞ்சந்தான் கிடக்கு. இன்டைக்கு இவளின்றை ஃபிரண்ஸ் வந்தா, குடுக்க ஒண்டு மில்லை. அங்கை கரற் சம்பல் இருக்கு. கிலோ மூண்டு ரூபாய். கொண்டு போய்ப் போடு போ!

மகள் 2:- அந்தக் கரட் சம்பல் புளிச்சூப் போச்சம்மா.

அஞ்சா:- புளிச்சாப் புளிக்கட்டன் எங்களுக்கென்ன?

(சொல்லி விட்டு விசக்கியபடி ஸ்டைலாக அமர்ந்திருக்கிறாள். மகள் கரட் கொண்டுவந்து போடுகிறாள்)

அகதி 1:- அம்மா .. பாயாசம்.

மகள்:- அம்மா, பாயாசம் எல்லோ கேக்குதுகள்)

அஞ்சா:- (ஆசனத்தில் இருந்து பல்ரென்று குதித்து ! ஜயயோ... பாயசமோ? எங்க ண்ட வீட்டை வந்த டொக்ரேஸ், எஞ்சினியர்ஸ்குக் கூட கூடப் போதியளவு பாயாசம் குடுக்கேல்லை. உங்களுக்கென்னெண்டு தாறது?)

அகதி 1:- எனக்கு வேண்டாம். நான் அந்தக் காலத் திலை நல்லாக் குடிச்சனான். இதுகள் குழந்தையருக்குத் தான்...

மகள்:- ஒருத்தருக்குமில்லை.

(உள்ளே போய் ஒரு செம்பு எடுக்கிறான்)

மகன்:- அம்மா இந்தச் செம்பிலை தண்ணி கொண்டு போய்க் குடுக்கட்டே ?

அம்மா:- ஐயோ, உது நான் மினுக்கி வைச்ச செம் பெல்லே ! உதை வைச்சிட்டு அந்த லோட்டா விலை கொண்டு போய்க் குடு.

(தண்ணீரைக் கொடுக்கிறான்)

அகதி 1:- (வாங்கும் போது) என்னம்மா ? உங்கடை ஊரிலை தண்ணீக்கும் பஞ்சம் போலை இருக்கு. எங்கடை ஊரிலை போதியளவு கிடைக்கும் தண்ணி !

மகன்:- அப்பேன் அதை விட்டிட்டு வந்தனீங்கள் இருங்கை?

(தண்ணீரை வாங்கிக் கழுவி விட்டுப் பாத்திரத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தல்)

அகதி 1:- அம்மா, மெத்தப் பெரிய உபகாரம் போட்டு வாறும்.

மகன்:- ஓமோம்... போனாக் காலும்...

அம்மா:- அப்பாடா... ஒரு மாதிரிப் போட்டுதுகள்!

(நடிகர் பாடிக் கொண்டு சுற்றிச் சுற்றி அடுத்த காட்சிக்கு மாறுவர்)

பாடகர்:-

கிள்ளக்கிள்ள வெற்றிலையும் தனளப்பதைப் பார்
- நீயும்
மெள்ள மெள்ளத் துன்பத்தினால் உயர்வதைப்பார்.

(முந்திய கோயில் மடத்தில் அகதிகள் எல்லோரும்
அமர்ந்திருக்கின்றனர்)

அகதி 1:- அந்திரட்டி வீட்டுக்குச் சாப்பிடப்போய்
நாங்கள் பட்ட அவமானம் போதுமப்பா.

அகதி 2:- ஒரு அறை தேடி இந்த ஊரால்லாம்
அலைஞ்சு களூச்சுப் போனம். நாய்
அலைச்சலப்பா.

அகதி 3:- அதுகள் எத்தினை விதமான கேள்வியளப்பா
கேக்குதுகள்!

அகதி 4:- கோத கேள்வியள், சொல்லாத செல்லுகள்
பேசாத பேச்சுகள்...ம்!

அகதி 5:- விளையாடப் போணாலும் அகதியள் வெற்
றியடையப் பிடாது எண்டமாதிரிச் சட்டம்
வைக்கினம்.

அகதி 6:- நாங்கள் நல்லாக கஷ்டப்பட்டிட்டம்.

அகதி 7:- யாழிப்பாணத்திலை எல்லாருந் தானே கஷ்
டப்படினம்!

அகதி 8:- அப்படிச் சொல்லப் பிடாது. இஞ்சை சில
பேச் நல்ல வசதியாத்தான் இருக்கினம். சில
பேர்தான் வசதியீணங்களைக் காவிக்
கொண்டு திரியினம்!

- அக்டி 1:- இந்த வசதியீனங்களுக் கெல்லாம் அடிப்படைக்காரணம் என்ன என்று நீங்கள் யோசிக்க இல்லை.
- அக்டி 2:- எங்களுக்குச் சமைக்க விறகில்லை.
- அக்டி 3:- இருக்க வீடில்லை.
- அக்டி 4:- கொழுத்த மண்ணெண்ணை இல்லை.
- அக்டி 5:- ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனா மருந்தில்லை.
- அக்டி 6:- பள்ளிக்கூடம் போனாத் தளபாடம் இல்லை.
- அக்டி 7:- சோக்கும் இல்லை.
- அக்டி 8:- பிரயாணம் செய்ய வாகனம் இல்லை.
- அக்டி 1:- இந்த இல்லையள் எல்லாம் ஏன் வந்த தென்று நீங்கள் யோசிக்கேல்லை.
- அக்டி 2:- ஏன் யோசிக்க இல்லை? எங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும்.
- அக்டி 1:- என்ன தெரியும்?
- அக்டி 2:- எங்கடை அரசு எங்கடை சொந்த மண்ணை விட்டு எங்களைக் கலைச்சதுதான் காரணம்,
- அக்டி 3:- எங்கடை வீடுகளை அழிச்ச, எங்கடை உடைமைகளை எரிச்ச, எங்கடை பயிர் பச்சைகளை மிதிச்ச நாயைப் போலை எங்களைக் கலைச்ச விட்டிட்டான்.

அக்டி 4:- அப்பிடிச் செய்தாப் போலை நாங்கள் பயந் திடுவம் என்னுடைய நிலைச்சானாக்கும்.

அக்டி 5:- எங்கடை தமிழ்ச் சுகோதரங்களும் தங்களுக்கு இப்பிடி ஒரு நிலைவராது எண்டது மாதிரி நடந்து கொள்ளினம்.

அக்டி 6:- சரி, சரி... அப்ப நீங்கள் இப்ப என்ன செய் யப் போறியள்?

அக்டி 7:- எங்கடை மண்ணிலை இருந்து எதிரியைக் கலைக்கப் போறம்.

பாடகர்:-

லெப்ட், லெப்ட், லெப்ட், றைற், லெப்ட்
றைற் .. லெப்ட் றைற் லெப்ட் -

(எல்லா நடிகரும் அணிவகுத்து வருவர்)

அக்டி 8:- எங்கட் மக்களின்றை மனநிலையை மாத் தப் போறம்

பாடகர்:-

லெப்ட், லெப்ட், லெப்ட், றைற் லெப்ட்...

(அணி குலைந்து நடிகர் அரைவட்ட நிலைக்கு மாறு வர்)

ஏராங்கியார்:- பிள்ளையார் பெருமை பற்றிப் பேச வந்த நான் அக்டிகளின் பெருமை பற்றிப் பேசி முடித்திருக்கிறேன். எல்லோருக்கும் வணக்கம்.

நாடகர்:-

வாழியவே பல்லாண்டு காலம்

நாடகம் நடித்தவர்கள் வாழியவே

வாழியவே பல்லாண்டு காலம்

நாடகம் பார் த்தவர்கள் வாழியவே

வாழிய வாழிய வாழிய வாழிய

வாழிய வாழிய வாழிய வாழிய!

(இவி வர வரக் குறைந்து தூரத்தில் ஓவிப்பது போலக் கேட்கும். நடிகர் சலுட் பண்ணியபடி மேடையை விட்டு வரிசையாக இறங்குவர்)

— திரை —

- இந்நாடகத்தின் முதல் மேடையேற்றம்
— மே 1993
தெல்லிப்பழை, யூனியன் கல்லூரி மண்டபம்
பண்டத்தரிப்புக் கல்விக் கோட்ட மட்டத்தில் நடை
பெற்ற தமிழ்த் தினப் போட்டியில் முதலிடம் பெற்றது.
- இரண்டாவது மேடையேற்றம்
— யூலை 1993
தெல்லிப்பழை, யூனியன் கல்லூரி மண்டபம்
- மூன்றாவது மேடையேற்றம்
— செப்டெம்பர் 1993
சுன்னாகம்,
ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரி மண்டபம்

சபதம்

அறு. வை. நாகராஜன்

இடம்: துரோணரின் தபோவனம்

உறுப்பினர்கள்: துரோணர்

அருச்சனன்

முன்குறிப்பு: க்ரு (துரோணரின் மனைவி)

துரோணரின் மாணவர்களான பாண்டவர்களும், கெளரவர்களும் தபோவனத்திற் கல்லீபயில்கின்றனர்.

அவர்களுள், அருச்சனன் துரோணரின் தலைமாணவனாக வீளங்குகின்றான்.

அருச்சனனின் வீல்லாண்மையையும், பேராற்றலையுங் கண்டு மகிழ்ந்த துரோணர் அவனையே தனது ‘இலட்சிய சபதத்தை’ நிறைவேற்றக்கூடிய சீடனெனத் தேர்ந்து, அதற்காவன செய்ததோடு அதற்குரிய காலத்தையும் ஏதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

அன்று ஒரு பொழுது, தபோவனத்தில் —

[ஊழக் காட்சிக்கான குறிப்புகள்:

ஒரு புறத்தில் - துரோணரின் துணைவி க்ருபி கவலை யோடு மாலை தொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இன் ணொரு புறத்தில் - அருச்சனன், துரோணரின் ஆடைகளைத் தோய்த்துப் பிழிந்து, வெயிலில் உலர விட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். எங்கும் அசாதாரண அமைதி நிலவுகிறது.

[இதனை மெல்லிய இசை, (வயலின் வாத்தியம்) மூலம் - உணர்த்திக் கொண்டிருக்கிறது.]

துரோணர், திண்ணையில்-ஒரு சிறு பீடத்தில் அமர்ந்து சிந்தனை வயமாக - எதனையோ எதிர்பார்த்த வண்ணம், ஏக்கத்தோடு (அமைதிப் போராட்டத்தில்) இருக்கிறார்,

நேரம் கழிகிறது —

அருச்சனன், தன் பணிகளை முடித்துவிட்டு, தயங்கித் தயங்கி - துரோணரிடம் வருகிறான். அதே வேளையில் - க்ருபியும் எழுந்து மிகவும் பயபக்தியோடும் தயக்கத்தோடும் துரோணருக்கு அருகில் வருகிறான்.

அருச்சனனும் க்ருபியும் எதிரும் புதிருமாக வந்து துரோணருக்கு அருகில் நின்று ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்கின்றனர். சிறிது நேரத்தில் - துரோணர் நிமிர்ந்து பார்க்கிறார். வாய் பேசவில்லை. இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்து விட்டு, வேறு ஒரு புறம் திரும்பி, மெளனித் துக் கொள்ளுகிறார்.

க்ருபி, அருச்சனனைப் பார்த்து துரோணரின் மெளனத் தையும், ஏக்கத்தையும் கேட்குமாறு, கைச் சைகை மூலம் வேண்டுகிறான்.]

அருச்சனன்:- குரு..... தேவா...?!.....

துரோணர்:-!?

(நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு - தீண்டும் மெளன் மாக வேறொரு புறம் பார்த்தல்).

அருச்சனன்:- சுவாமி!..... தங்கள் அழைத்தியே குழப்புவதையிட்டு..... மன்னியுங்கள்..... இன்று..... என்றுமே இல்லாத மெளனம் இந்தத் தபோவனம் முழுவதும் வியாபித்து நிற்கிறது..... எங்கள் குருபத்தினி..... க்ருபி தாயாரும் தங்கள் நிலை கண்டு, காரணம் அறியாது..... கவலையுறுகிறார்..... குருதேவியின் மகிழ்வுக்காயினும் தங்கள் மெளனத்துக்கு உரிய காரணத்தை..... யாம் அறியலாமோ..... குருதேவா?.....

துரோணர்:- அப்படி..... ஒன்றும் இல்லை அருச்சனா.....
(தீண்டும் மெளனம்)

க்ருபி:- இல்லை..... சுவாமி!..... தாங்கள் எதனையோ எதிர்பார்த்து..... ஏங்கீக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்!..... தங்கள் துணைவி யான்..... என்னிடமும் சொல்ல முடியாத ஓர் ஏக்கச் சுமை..... தங்களை.....

துரோணர்:- பிரியசகி..... க்ருபி!..... உன்னிடமே சொல்லாத ஓர் ஏக்கம் என் உள்ளத்தில் ஆழமாக அமிழ்ந்திருப்பது..... ஏதோ உண்மை தான்!..... ஆணால்..... அதனை அவிழ்க்க வேண்டிய காலம் கணிந்து

வரும் வரை காத்திருக்க வேண்டியது என்
பொறுப்பாக இருக்கிறது. க்ருபீ!.....
ஆதலால்..... பொறுத்திருக்கிறேன்.....
குளத்தில் ஏற்றத் கல்..... ஆழத்துக்குப்
போகப் போக..... அதன் தாக்கம்.....
வெளியில், வட்ட வட்ட அவைகளாகப்
இரதிபவிப்பதில்லையா? அதுபோல்.....
என்னிலும் அதன் தாக்க அவைகள் வட்ட
மிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன..... அவ்வளவு
தான்! அது தவிர்க்க முடியாதது.....
ஆயினும்.....

அருச்சனன்:- சொல்லுங்கள்..... குருதேவா!..... தங்
கள் கவலைக்குக் காரணம் யார்?.....
தங்கள் மகிழ்வுக்கு இடையூறு விளைவிப்
பது எது?

ஆரோணர்:- அருச்சனா..... உன் ஆவலை மெச்சகி
றேன்..... காலம் கலீயும்..... காத்தி
ருப்போம்.....

(க்ருபி உக்கம் தீரும்பி)

க்ருபீ!..... எங்கே, அன்று யான் வரைந்த
அந்த ஒவியத்தை..... எடுத்து வா!.....

(க்ருபி பணீந்துவிட்டு - குடிசைக்குள் செல்
லுதல் - அவள் சென்றதும்) —

— ஆம் அருச்சனா!..... யான்..... வில்
வின் பிதாமகர், பரசுராமரின் மாண
வன்!..... அவரிடம் வில்லாண்மையைத்
தானமாகப் பெற்றவன்..... நீ.....
என் மாணவன்..... அதுவும்..... தலை

யாய மாணவன்!..... என் திறமை.....
ஆற்றல்..... யாவும் உன்னில் செறிய
வைத்துள்ளேன்..... உன் செயலாண்மை.....
என்னிலும் விஞ்சியே இருக்கிறது.....
இதை யாரும் மறைக்கவோ மறுக்கவோ
முடியாது.....

வில்லுக்கு விஜயன் ஒருவனே! அங்கு இரு
வருக்கு இடமில்லை!..... அந்த இடத்
துக்கு ஏகலைவன் முயன்றான்.....
அவனை முறியடித்தேன்..... கர்ணன்
முயல்கிறான்..... அவனையும் முறியடிப்
போம்!..... நான்..... வித்து!..... நீ
முளை!..... வித்தின் கருவுட், உருவும்
முளையில் வெளிப்படும்!..... வித்தின்
வீரியம், முளையிற் பீறிடும்!..... நானே
நீ!..... நீயே நான்..... இருவரும்
ஒருவரே!..... உண்மை இரண்டாக
முடியாது!..... ஆதவின்..... நீயே
வாழ்பவன்!..... வாழ் வேண்டியவன்!.....
எல்லா வல்லமைகளும் உனக்காகட்டும்!

அருச்சனன்:- குருதேவா..... யான் தன்யனானேன்!.....
து ரோ ஜா சா ரி ய ரி ன் தலை மாண
வன் அருச்சனன், என்ற பேறு பெற
யான் என்ன புண்ணியான் செய்தேனோ? ..
இதற்கு..... இந்தப் பிறவியில் யான் என்ன
கைம்மாறு செய்து முடிப்பேனோ?.....

துரோணர்:- அதற்குரிய காலம் கணிந்து நிற்கிறது.
அருச்சனா!.....

அருச்சனன்:- சவாமி!..... காலம் கணிந்து நிற்கிறதா?

துரோணர்:- ஆம!..... எல்லாம் நெருங்கி விட்டன.....
(சீரிது நேரம் அமைதி)

குரு உபதேசம் பெற்ற சிடன்..... குரு வுக்கு குரு தட்சணை கொடுத்து விடை பெறுவது மரபு!..... அப்பொழுது..... குரு ஒன்றையும் விரும்பிக் கேட்ப தில்லை..... சிடன். தான் விரும்பியதைத் தந்து விடைபெறுவதே வழக்கம்!

ஆனால்..... என் விடயத்தில்..... நான் விரும்பியதை..... குரு தட்சணையாக..... உன்னிடம் கேட்கப் போகிறேன்..... நீ..... அதை.....

அருச்சனன்:- ந ரு வே ன், கு ரு தே வ ஏ!..... என் உடல் - பொருள் - ஆவி..... அத்தணையும் தங்களுக்கே காணிக்கை!..... எதுவாயினும்..... இக்கணமே தரச் சித்தமாக உள்ளேன்..... சவாயீ!.....

துரோணர்:- அருச்சனா..... உன்னை..... நானரி வேன்!.....நீ..... என் இலட்சிய மாணவன், மட்டுமல்ல..... என் இலட்சிய விடி வெள்ளி!.....இன்னும் சொன்னால்.....

(சீரிது மேனனம்)

அருச்சனன்:- சவாயீ?!!

துரோணர்:- என் வாழ்வில்..... நீறு பூத்த நெருப்பாகக் கண்ணறு கொண்டிருக்கும் கறையைப் போக்க உருவாக்கிய இலட்சிய நீரோடை, நீ!.....

(இவ்வேளையில் உள்ளே சென்ற கருசி ஓர் ஓலியச் சுருஞ்டன் வந்து - அதனை துரோ னரிடம் கையளிக்கிறான்).

துரோணர்:- அருச்சனா!..... இதோ..... பார்,
இந்த ஓலியத்தை!.....

(அருச்சனன் ஓலியச் சுருளை விரித்துப் பார்க்கிறான்)

அருச்சனன்:- ஆம்..... ஓலியத்தில்..... ஒரு புறம்.....
ஓர் உயர்ந்த மாளிகை..... அதன் உச்சி
வரை ஓர் ஏணி!..... ஏணியில்.....
ஒருவன் ஏறி உச்சியை அடைகிறான்.....
இதற்கு எதிர்ப்புறத்தில்? ஏணியால்
மாளிகையின் உச்சியை அடைந்த அவன்.....
அந்த ஏணியை எட்டிக் காலால் உதைத்
துத் தள்ளுகிறான்..... ஏணி சரிந்து விழு
கிறது.....

சவாமீ!..... இந்தக் கருத்துப் படத்தில்.....
ஏணியில் ஏறி மாளிகையை அடைந்த
தும்..... அதனை எட்டி உதைக்கும்
அயோக்கியன், யார் சவாமீ?.....

துரோணர்:- விஜயா..... என் நீண்ட நாள் வேதனை
ஒன்றை இப்பொழுது உன் முன்னிலையில்
அவிழக்கிறேன்..... அமைதியாகக் கேள்!
..... எனது மௌன எரிமலையின் குழறல்
..... சேட்கும்!.....

(சிறிது அமைதி - இருக்கையை விட்டு
எழுந்து)

அருச்சனா!..... அன்று..... ஒருவ
னால்..... நான்..... ஏமாற்றப்பட
தேன்!..... வஞ்சிக்கப்பட்டேன்!.....
பஸ்லோர் முன்னிலையில் நான் இழித்
துரைக்கப்பட்டேன்!.....

அருச்சன்:- தங்களை வஞ்சித்ததோ டு..... ஏமாற்றி
இழித்த அற்பன் யார் சவாமி?.....
அவன்..... யா ரா யீ ருந் தா ஆம்.....
சொல்லுங்கள், குருதேவா!..... அவன்
குலம் அழித்து..... அவன் உயிரையே
தங்கள் காலடியில் நிவேதனஞ் செய்கி
றேன்!.....

துரோணர்:- ஆம்!..... அப்படியே!..... ஆனால்.....
அதில்..... ஒரு திருத்தம்!..... அவன்
குலமும் அழிக்காது..... அவன் உயிரும்
போக்காது..... அவன் என் காலடியில்.....

அருச்சன்:- மண்டியிட வைக்கிறேன், சவாமி!.....

துரோணர்:- ஆம்!..... அது தான் வேண்டும்!.....
அவன் எல்லாம் இழந்து..... அடிமையாக
என் காலடியில்..... மண்டியிட வேண்டும்!.....

அருச்சன்:- இதோ..... இக் கணமே.....

துரோணர்:- கொஞ்சம், பொறு..... அருச்சனா!.....
அவன் யார் என்றும்..... அவன் செய்த
துரோகம் என்ன என்பதையும் அறிந்து
செல்.....

ஆம!..... அவன் என் பால்ய நண்பன்
 தான்!..... என் தந்தையிடம் பயின்றவன்
 தன் குருவுக்குத் தரவேண்டிய
 தட்சணையைத் தராது, எனக்குத் தருவ
 தாக வாக்களித்தவன்..... வெறுந்
 தட்சணை அல்ல, அது!..... தன்
 இராச்சியத்தின் பாதியையே தர இருந்தவன்,
 அவன்!..... அப்பொழுது.....
 நான் அதைப் பெறவில்லை..... அதற்கு
 அவசி மும் இருக்கவில்லை.....
 ஆனால் நீண்ட நாள்களுக்குப் பின்னர்.....
 என் வறுமை காரணமாக..... என் பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்க ஒரு பக்கவை அன்
 பளிப்பாகப் பெறவும்..... என் பால்ய
 நட்பைப் புதுப்பிக்கவும் சென்ற
 பொழுது..... அவன்.....

(சினத்துடன் இரண்டாம் முன் செல்லுதல்)

அருச்சனன்:- என்ன செய்தான் சுவாமி?.....

துரோணர்:- என்னை அவமதித்தான்!..... ஆணவத்
 திமிரால்..... என்னை இழித்துப் பழித்
 தான்!..... பலர் முன்விலையில் எக்காள
 மிட்டுச் சிரித்தான், அந்த அற்பன்.....
 துருபதன்!.....

அருச்சனன்:- துருபதனா?.....

துரோணர்:- ஆம!..... இன்று, தென் பாஞ்சாலத்தின்
 பேரரசன்!..... அன்று..... அரச சபையில்
 என்னைப் பரதேசி என்றும்.....
 காட்டுவாசி என்றும் தூஷித்தவன்!.....

அன்று யான் வரித்த சபதம்?..... இன்று
உள்ளால்..... நிறைவேற்றி வைக்கப்பட
வேண்டும்!..... அதுவே..... எனக்கு நீ
தரும் குரு தட்சணை!..... என் சபதத்தை
நிறைவேற்றி வைக்க..... நீ ஒருவனே
தகுதியானவன்!..... துருபதன் சாமான்
யன் அல்லன்!... .. வில்வலி வல்லோன்!.....
போர் விழுச விற்பனன்!..... சமரில்
அவனை வீழ்த்துவது கடினம்!..... அவன்
வீழ்ந்து மடியாது..... எல்லாம் இழந்து.....
என் காலடியில் அடிமையாக வந்து மண்டியிட
வேண்டும்!.....

அருச்சனன்:- அப்படி யே, செய்கிறேன், குருதேவா!
.....இன்றே சென்று வெற்றியுடன்.....
வருகிறேன்!.....

துரோணர்:- நன்று அருச்சனா..... நன்றா!..... தரு
பதன் என் காலடியில் மண்டியிட உன்னை
மீண்டும் சந்திக்கிறேன்!..... போய் வா.
வெற்றியுடன்!.....

- திரை -

காட்சி II

போர்க்களம் -

(தீரையில் நிழற்காட்சியாக போர் நிகழ்வு காட்டப்படலாம். அல்லது தீரைக்குள் ஒவியுலம் போர் நிகழ்வை உணர்த்தலாம்.)

முன்குறிப்பு:-

போர்க் காட்சி முடிய - போர்க்களத்தில் துருபதன் தோற்று நிற்கிறான் - அருச்சனன் அவனைச் சிறைப்போட்டு வருகிறான்.

இடம்:-

போர்க்களத்தின் ஓருபுறம்

பாத்திரங்கள்:- துருபதன்

துரோணர்

அருச்சனன்

படைவீரர் சிலர்

அருச்சனை:- (துருபதனை இழுத்து வந்து துரோணர் முன் விலையில் நிறுத்தி)

குருதேவா..... இதோ..... தங்களைத் தூஷித்த துருபதன்!..... நட்பை மறந்த துரோகி!..... குரு நின்தை செய்த மாபாவி!..... செல்வச் செருக்கால்..... தலை கனத்த இவன், இப்பொழுது..... இங்கு தலை குனிந்து தங்கள் காலடியில்..... அடிமையாய் நிற்கிறான்!.....

துரோணர்:- மெத்த நல்லது, அருச்சனா!..... உன் பிரதியுபகாரத்தை மெச்சிப் புளகாங் கிதம் அடைகிறேன்..... உன் குரு பக்தியே..... குரு பக்தி!.....

(துருபதன் பக்கம் தீரும்பி)

துருபதா..... இப்பொழுது என்ன சொல் லப் போகிறாய்?..... அன்று..... அவையோர் முன்னிலையில்.....பரதேசி..... காட்டுவாசி..... என்று என்னை ஏளன்று செய்து அவமதித்தாய்!.....இன்று நாடிமுந்து..... நகரிமுந்து..... நிர்க்கதியாய்..... அடிமையாய் என் காலடியில் நிற்கிறாய்!.....

அன்று..... உன் அங்பின் நண்பனாக வந்த என்னை, அவமதித்தாய்!..... பழித் தாய்!..... இகழ்ந்தாய்!..... குருவின் கடன் தீர்க்க..... இராச்சியத்தின் பாதி யையே தருவதாக வாக்களித்து விட்டு, ஏமாற்றினாய்!.....

இன்று..... எங்கே உன் இராச்சியம்?.....
எங்கே உன் செல்வம்? எங்கே உன்
ஆள்..... அணி..... சேனை!

(மேறும் சினமுற்று)

ம்!..... நாடிமுந்த உனக்கு இன்னுமேன்
தலைக் கிரீடம்?

(கிரீடத்தை கழற்றுதல்)

இடையில்..... உடைவாள் எதற்கு?

(வாளைப் பிரேக்கி எடுத்தல்)

பல் இழந்த பாம்பு..... நகயிழந்த புளி.....
இனி..... நீ..... என் அடினம்!
அடிமை!.....

துருபதன்:-

துரோண்டே!..... என்னை மன்னித்து
விடுங்கள்! நீங்கள் பறித்த கிரீடமும்,
வாரூம் எனக்கு வேண்டாம்! மதியிழந்து
குருவின் பேருபகாரத்தை மறந்தேன்!.....
நட்பைச் சாக்டித்தேன்!..... நன்பனையும்
குருவையும் ஆணவத் திமிரால் உதாசினப்
படுத்தினேன்!..... இவி எனக்கு ஒன்றும்
வேண்டாம்!..... மாபாதகஞ் செய்து.....
இந்தத் துரோகியை இன்னும் விட்டு வைக்
காதீர்கள்!..... இதோ..... என்
வாளால் என்னை வெட்டி வீழ்த்தி என்
கறையைப் போக்குங்கள்!.....

(துரோணர் காலாயில் வீழ்ந்து, வெட்டுக்
காகக் காத்திருத்தல்)

துரோணர்:- (சற்றுத் தயக்கி திற்றல் - பின், வானை எடுத்து ஒங்கியபடி)

ஆமாம்! நீ..... கொல்லப்பட வேண்டிய வனே!..... உன் துரோகம் சாமான்ய மானதல்ல!..... உலகத்தோரால் மன்னிக் கக் கூடியதுமல்ல..... நீ சாகடிக்கப்பட வேண்டியவனே!.....

(வானை மேலும் உயர்த்துதல்)

அருச்சனன்:- சுவாமீ!..... அந்தப் பணியை என்னிடம் விடுங்கள். (முன் வருதல்)

துரோணர்:- இல்லை அருச்சனா!..... நான் பிராமணன் என்று தானே பார்க்கிறாய்.....? ஆம் நான் பிரம்ம ரிஷி!..... என்றாலும்..... காத்ரிய தர்மத்தின் காவலன்!..... அறம் தழைக்க மற்றும் செய்யலாம்..... துஷ்ட - நிக்ரஹ..... சிஷ்ட - பரிபாலனம் ஒரு காத்ரியனுக்கு உரியவை..... ஆனாலும்..... அந்தச் காத்ரியன் தன் கடமையினின்று தவறும் போது..... மேலோர் எனப்படும் சர்ன்றோர் அதனைச் செய்து தர்மத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டும்! அது தான்..... குலதர்ம நியதியிலும் மாநுட தர்மம்!.....

அந்த வகையில்..... இந்தத் துருபதன் தண்டிக்கப்படவே வேண்டும்!

துருபதன்:- அப்படியே..... செய்யுங்கள்!..... தன் டனைக்கு உரியவன்..... தண்டனையைப் பெறச் சித்தமாக இருக்கும் போது..... நீங்கள் உங்கள் கடமையைச் செய்யுங்கள்!

துரோணர்:- அப்படியே செய்கிறேன்!.....

(சிறிது மேளனம் - அமைச்சி)

ஆனால்..... ஒரு திருத்தம்!..... நீ என் அடிமை..... இப்பொழுது..... உன் உடலும் உயிரும் என் உடைமைகள்!..... ஆதலால்!.....

துருபதன்:- ஆதலால்?.....

(ஆவலுடன்)

துரோணர்:- தற்காலிகமாக..... உன் உயிரை..... உன் உடலில் வைத்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.....

(இதுவரை மேலுயர்ந்து இருந்த வாள் சிறுகச் சிறுகத் காழ்ந்து கொள்ளுதல்)

துருபதன்:- என்ன!..... (ஆச்சரியமும் ஏமாற்றமும் கொள்ளுதல்)

துரோணர்:- துருபதா!..... நீ இன்னும் என் நண்பனே! நட்பின் பெருமையை குருவின் மேன் மையை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டவே உன்னை அடிமையாக்கச் சபதம் பூண்டேன்!..... நீ மட்டுமல்ல!... ... இந்த உலகமே துரோணன் - துருபதன் உறவால் நட்பின் பெருமையை உணர்ட்டும்!..... நீ, எப்பொழுது உன் தவறு கணள் உணர்ந்து என் காலடியில் வீழ்ந்தாயோ அப்பொழுதே!..... நீ..... மன்னிக்கப்பட்டாய்! இனி..... நீ என் அடிமை

அல்ல..... நீ என் பழைய நண்பனே!.....
உன் உறவு என்றும் நிலைக்கும்!.....
இதோ!..... உன் கிரீடம்!..... உன்
வாள்.....எடுத்துக் கொள்!..... உன் நாட்
டையும் ஏற்றுக் கொள்!..... நீயே பாஞ்
சாலத்தின் முடி மன்னனாக ஆட்சி
செய்!..... எல்லா நலன்களும் உனக்கா
கட்டும்!.....

துருபதன்:- நண்பரே..... து ரே ரா ண ரே!.....
தங்களை பெருந்தனமையே! பெருந்
தனமை!..... யான் தன்யனானேன்!.....

அருச்சனன்:- (முன்வந்து)..... மன்னர் மன்னவா!.....
என்னை மன்னித்து விடுங்கள்!.....
சிறியேன் செய்த.....

துருபதன்:- இல்லை அருச்சனா!..... நீ!..... உன்
கடமையைச் செய்தாய்!..... குருவின் கட
டனையைச் செய்தாய்!..... குருத்சணை
எவ்வளவு மகத்தான் து. என்பதை
எனக்குப் புகட்டியவன் நீ!..... உன்
வீர - தீரத்தை மனதார வரவேற்கிறேன்!
..... உன் வில்லான்மையை அங்கு கண்
டேன்!..... இங்கு, உன்பணிவையும் அடக்
கத்தையுங் சண்டேன்!..... உனக்கு நிகர்
..... நீயே!..... உன்னாற்றலுக்கு நான்
கைம்மாறு செய்ய முடியுமென்றால்!.....

துரோணர்:- எல்லாம்..... உரிய காலத்திற் கைகளும்.
துருபதா!..... உன் என்னை நான் அறி
வேன்!..... காலம் வரும்,..... காத்திரு!.....

மேய் காணலும் மெய்யுணர்தலும்

ச. செல்லத்துரை

(மேடையின் பீற்பகுதியில் உள்ள பீடத்தில் சமய குவர் நூல்வர் உறைநிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு முன்னால் எட்டுச் சுவடுகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. கீழே ஒரு பீடத்தில் மெய்கண்டதேவர் நிழ்ணையில் இருக்கிறார். முன் மேடையில் ஆசீரியர் வரமாணவர் இருவர் எதிர்ப்படுகிறார்கள்.)

மாணவர்: அன்பே கிவம்; வணக்கம் ஐயா.

ஆசிரியர்:- அன்பே கிவம்; நன்றே வாழ்வீர்.

மாணவர் 1:- ஐயா, தங்களை ஒரு சந்தேகம் கேட்க லாமா?

ஆசிரியர்:- ஓன்றல்ல; நாறும் கேட்கலாம்.

மாணவர் 1:- சைவசித்தாந்தம் என்றும், அது தமிழர்களின் மேலான சொத்து என்றும்.....

மாணவர் 2:- சைவசித்தாந்த ஆய்வு என்றும்.....

மாணவர் 1:- பேசிப்பேசிச் சர்ச்சைப் படுகிறார்களே, சைவசித்தாந்தம் என்றால் என்ன ஐயா.

ஆசிரியர்:- நன்று. முதலிலே சைவம் என்றால் என்ன என்று தெரியுமா?

மாணவர் 1:- சிவ சம்பந்தமுடையது சைவம்.

மாணவர் 2:- சிவபெருமானை முழு முதற் கடவுளாகக் கொண்ட சமயம் சைவசமயம்.

ஆசிரியர்:- அறிவெறிந்த பிள்ளைகள் நீவிர். அந்தச் சைவ சமயம் கூறும் உண்மைப் பொருள் தான் சைவ சித்தாந்தம். அதாவது சைவ சமயத்தின் முடிந்த முடிவு தான் சைவ சித்தாந்தம்.

மாணவர் 1:- அப்படியாயின் சைவ சித்தாந்தம் தமிழர்களுடைய சொத்து என்று சொல்வது?.....

ஆசிரியர்:- அன்று, தமிழர்கள் எல்லோரும் சைவர்களாகத் தான் இருந்தார்கள். ஆதலால் சைவ சித்தாந்தம் தமிழர்களுடைய சொத்து என்பது சரி.

மாணவர் 2:- இன்று.....?

ஆசிரியர்:- தமிழர்கள் எல்லோரும் சைவர்கள் அல்லவே. தமிழரிற் சிலர் பல சமயங்களுக்கும் பிரிந்து சென்று விட்டார்களோ.

மாணவர் 1:- அப்படியாயின்.....?

ஆசிரியர்:- இன்று சைவ சித்தாந்தம் சைவத் தமிழர்களின் சொத்து என்பதே உண்மை, சிவம் என்று சொல்லாதோர், சிவனை வணங்காதோர், சிவகின்னம் தரிக்காதோர் தமிழராயிலும் அவர்கள் சைவர் அல்லர். அவர்களுக்கும் சைவ சித்தாந்தத்துக்கும் என்ன தொடர்பு.

மாணவர் 2:- நன்றி ஐயா, சைவ சித்தாந்தத்தின் தோற்றம் பற்றிச் சொல்வீர்களா?

ஆசிரியர்:- உணமைப் பொருளுக்குத் தொற்றமும் இல்லை, முடிவுமில்லை, அவை என்றும் உள்ளவை; அவையே உண்மை. என்று தமிழினம் தோன்றியதோ அன்று தோன்றிய கடவுள் கொள்கை தான் இது. நாள்டைவில் நால்வர் பெருமக்கள் முதலான சமய குரவர்கள் தந்த சைவத் திருமூறை களினுடோகச் சைவ சித்தாந்தம் தழைத் தோங்கியது.

மாணவர் 1:- அதன்பின்.....?

ஆசிரியர்:- தோத்திர வடிவான சைவத் திருமுறைகளி
லிருந்து சைவ சித்தாந்த உண்மைகளின்
சாரமான முடிந்த முடிவுகளை மெய்க்கண்ட
தேவர் முதலான சந்தான குரவர்கள் தமிழ்
ஞானப் பொக்கிஞமாகச் சாத்திர வடிவில்
தந்தார்கள்.

மாணவர் 2:- அப்படியாயின் சைவத் தோத்திர நூல்க
ளான பன்னிரு திருமுறைகளும், சாத்திர
நூல்களான பதினான்கு சித்தாந்த சாத்தி
ரங்களும் சைவத்தின்.....

மாணவர் 1:- தமிழ் முதல் நூல்கள் எனக் கொள்ள
லாமோ?

ஆசிரியர்:- சந்தேகமில்லை. திருமுறைகள் உள்ளத்தை
இறைவன் பால் செனுத்தவஸ்ல அன்பு நூல்
கள்; சித்தாந்த சாத்திரங்கள் உள்ளத்தைத்
தெளியவைக்கும் அறிவு நூல்கள்.

மாணவர் 2:- நன்றி ஐயா, சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்க
ளில் முதன்மையானது.....?

ஆசிரியர்:- சிவஞான போதம், சைவ சித்தாந்த நூல்
களின் மணிமுடியாய்த் திகழ்வது. அது
முதல் நூல்.

மாணவர் 1:- அதனை அறுளிச் செய்தவர்.....?

ஆசிரியர்:- மெய்க்கண்டதேவ நாயனார், அவரே ஞான
குரவர்களின் மணிமுடியாய்த் திகழ்கிறார்.

மாணவர் 2:- திருமுறைக்கும் அவருக்கும் உள்ள
தொடர்பு?

ஆசிரியர்:- அற்புதமானது, வெளிப்படையானது.

மாணவர் 1:- அதெப்படி?

ஆசிரியர்:- முதல் மூன்று திருமுறைகளைத் தந்தவர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார். அவருடைய ஒரு தேவாரம் தந்த செல்வர் தான் மெய்கண்டதேவர்.

மாணவர் 2:- அதிசயமாயிருக்கிறதே.

மாணவர் 1:- திருமுறைகள் தான் சைவ சித்தாந்த சாதி திரங்களைத் தந்தன. மெய்கண்டாரைத் தந்ததும்.....

ஆசிரியர்:- திருமுறை தான்

மாணவர் 1:- அந்த வரலாற்றை.....

ஆசிரியர்:- நீங்கள் அறியத்தான் வேண்டும்.

மாணவர் 2:- சொல்லுங்கள் ஜயா.

ஆசிரியர்:- இப்படி அமருங்கள். விபரமாகச் சொல்கின்றேன்.

(எல்லோரும் இருத்தல்)

13ஆம் நூற்றாண்டிலே, திருநாவுக்கரச நாயனாரும். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் அவதரித்த திருமனைப்பாடி நாட்டிலுள்ள திருப்பெண்ணாகடம் என்னும் ஊரிலே அச்சுதகளப்பாளர் என்னும் சைவ வேளாளர் ஒருவர் இருந்தார்.....

(இவர்கள் உறைநிலையில் இருக்க, அதிகாலை பூபாள இசை ஒலிக்கிறது, அச்சுதகளப்பாளரின் மனனவி

“நமச்சிவாய வாழ்க” எனப் பாடியபடி முற்றும் கூட
ல், தெளித்தல், மெழுகல், கோலம் போடல். அச்சத
களைப்பாளர் பூப்பறித்தல், மாலை தொடுத்தல், சீன்னா
யார் வைத்து, மாலை சுட்டி வழிபடல், ஊமாக நடை
பெறுகின்றன.)

(இன்வரும் தீருவாசகப் பாடலை இருவரும் பாடி வழி
படுகின்றனர்.)

இருவரும்:-

வேண்டத் தக்கதறிவோய் நீ
வேண்ட முழுதும் தகுவோய்நீ
வேண்டும் அயன் மாற்கரியோய்நீ
வேண்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய்
வேண்டி நீயாதருள் செய்தாய்
யானும் அதுவே வேண்டினல்லால்
வேண்டும் பரிசொன்றுண் டென்னில்
அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே?

அச்சுதகளைப்பாளர்:-

அம்மையப்பா!
வேண்டுவோர் வேண்டுவனாயும் பெருமானே!
உனதருளால் சைவ நல்வாழ்வு பெற்றோம்.

மனையி:- கைப்போது மலர் தொண்டு
காதவித்து நாம் தொழுதோம்.

அச்சுதர்:- முப்போதும் தலை சாய்த்து
உமை வணங்கும் பேறு பெற்றோம்,

மனையி:- எப்போதும் இனிய பெருமானே
எம் மகத்தில் எழுந்தருள்வாய்.

அச்சுதர்:- எல்லா நலமும் எமக்களித்த
சிலபெருமானே.

மனைவி:- பிள்ளையில்லாக் குறையை
போக்கியருள்வாய்.

அச்சதர்:- மங்கலமான மனைமாட்சி
நல்கிய பெருமானே
நன்கலமான நன்மக்கள் இன்றி
நாம் வாடுதல் அறியிரோ?

மனைவி:- தீதகன்றுலகம் உய்ய
ஒரு திருமகன் வேண்டி நின்றோம்
யாதினுமினியீர்!
எமக்கு நல்லருள் புரிவிரையா.

அச்சதர்:- (தியாகித்துவிட்டு) பெண்ணே! எம் பெரு
மான் அருளால் எனக்கு ஒரு திருவருட
குறிப்புக் தோன்றுகிறது. வா, நாம் இப்
போதே நம்குல குருவாகிய சகலாகம பண்
டிதரிடம் செல்வோம். குருவருளால் எம்
குறை திரும். பூசைக்கினிய பொருட்களுடன்
உடனே புறப்படுவாய்.

மனைவி:- இதோ புறப்பட்டு விட்டேன்.

(கிருவரும் செல்லுதல், மறுபுறத்தால் சகலாகம பண்டி
தர் வந்து டீட்தீல் அமருதல், சீடர்கள் நாவ்வர் ஒவ்
வொருவராக வருதல்).

சீடர்:- அன்பே சிவம்

சகலாகமபண்டிதர்:-

அன்பே சிவம், தென்னாடுடைய சிவனே
போற்றி

சீடர்:- எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி

சகலரா:- நால்வர் துதியுடன் பாடத்தைத் தொடங் குவோம்.

(ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு வரி பாட முறையே நால்வர் தீருவடிகளில் மலரிட்டு வணக்குதல்)

சிடர் 1:- பூழியர் கோன் வெப்பொழித்த புகலியர் கோன் கழல் போற்றி

சிடர் 2:- ஆழிமிசைக் கனமிதப்பில் அணைந்த பிரான் அடிபோற்றி

சிடர் 3:- வாழிதிரு நாவலுர் வன்றொண்டாப்பதம் போற்றி

சிடர் 4:- ஊழிமிலி திருவாதலூர் திருத்தாள் போற்றி

சகலரா:- மேன்மைகான் சை வை நீதி உலகமெலாம் விளங்க, நால்வர். பெருமக்கள் நமக்களித்த சைவத்திருமுறைகளைப் போற்றுவோம். சைவத்திருமுறைகளின் செம்பொருளாயுள்ள சைவசித்தாந்தத்தைக் கற்றுத் தெளிவோம்.

(அச்சுத களப்பாளரும் மணவியும் வருதல்)

சகலரா:- அன்பே சிவம்

அச்சுதர்:- அன்பே சிவம்

(இருவரும் காலில் விழுந்து வணக்குதல்)

சகலரா:- வாரும் அச்சுத களப்பாளரே

- அச்சுதர்:- சுவாமி, சகலாகம பண்டிதராகிய தங்களை எங்கள் குலகுருவாகப் பெற்ற நாம் பாக்கிய சாலிகள்
- சகலா:- நல்லேயாகட்டும், மனையாளுடன் வந்திருக் கின்றீர்கள், அப்படி அமருங்கள். எல்லா நலமும் இனிதே எய்துவீர்.
- அச்சுதர்:- சுவாமி, எல்லா நலமும் பெற்றோம். எனி னும.....
- சகலா:- எனினுட்ட.....
- மனைவி:- சந்ததி தழைக்க ஒரு.....
- அச்சுதர்:- பிள்ளைச் செல்வம் இல்லையே. என்னும் குறை எம்மை வாட்டுகிறது.
- சகலா:- நால்வர் பெருமக்களும், அவர்கள் தந்த அருட்பெரும் சொத்தாகிய திருமுறைகளும் இருக்கும் போது இல்லையென்ற சொல் வெதற்கு
- அச்சுதர்:- சுவாமி.....?
- சகலா:- ஆமாம் சைவத்திருமுறைகளில் இல்லாத தீத இல்லை. உமக்ஞ வேண்டியது பிள்ளைச் செல்வந்தானே. அதற்கு என்ன தவம் செய்ய வேண்டும் எனக் கேட்கின்றீர்?
- இருவரும்:- ஆமாம், ஆமாம் சுவாமி.
- சகலா:- அதனைத் திருமுறையே சொல்லும். அச்சுதரே! இதோ நால்வர் பெருமக்கள் முன்

னிலையில் அவர்கள் தந்த சைவக்களுஞ்சியமாம் திருமுறைகளுக்குப் பூசை செய்வோம். நம்முன்னோர் காட்டிய வழியில் திருமுறையேட்டில் கயிறு சார்த்திப் பார்ப்போம். எந்த ஏட்டில் கயிறு விழுகிறதோ அந்த ஏடு உங்கள் குறை தீர வழி சொல்லும்

அச்சுதர்:- ஆகட்டும் சுவாமி. இதோ பூசைப் பொருட்கள்.

சுகலா:- நீங்கள் இருவருமே பூசை செய்யுங்கள்; பூசையின் பயன் உங்களுக்கே ஆகட்டும்..... அர்ச்சனை பாட்டேயாகும். ஆதலால் திருமுறையைப் பாடிப்பாடி அர்ச்சியுங்கள்.

அச்சுதர்:-

போற்றியோம் நமச்சிவாய
புயங்கனே மயங்குகின்றேன்
போற்றியோம் நமச்சிவாய
புகவிடம் பிறிதொன்றில்லை
போற்றியோம் நமச்சிவாய
புறமெனைப் போக்கல்கண்டாய்
போற்றியோம் நமச்சிவாய
சயசயபோற்றி போற்றி.

(தீபாராதனை செய்து விபூதி மிரசாதம் அணிதல்)

அச்சுதர்:- சுவாமி தாங்களே சயிறு சார்த்தி அருளுங்கள்.

சுகலா:- ஆகட்டும் இதோ.....

(நூல் போடுதல். நூல் விழுந்த ஏட்டை எடுத்துப் பார்த்த வண்ணம்)

அற்புதம்..... அற்புதம்..... ஞானசம்
பந்தப் பெருமானின் தேவார ஏடு. உங்கள்
ழகைக்குக் கையேல் பலன்..... இதோ.....

(இவர்கள் உறைநிலையில் தீர்க, உறைநிலையில்
இருந்த சம்பந்தர் பண்ணுடன் பாடுதல்)

சம்பந்தர்:-

பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோ டுள்ளம்தினன
வாயினவே வரம்பெறுவர் ஜியுறவேண்டா வொன்றும்
வேயன்தோள் உமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையா ரவர்தம்மைத் தோயாவாம் தீவினனயே.

அச்சுதர்:- நாம் செய்த புண்ணியமே புண்ணியம்.
சுவாமி! இதன் பொருளை எமக்குளு வேண
டும்.

சுகலா:- (இசை நடையில்)

வேயன்தோள் உமைபங்கன் வெண்காட்டுமுக்குளநீர்
தோய்வினையாரவர் தம்மைத் தீவினனயே தோயாவாம்
பேயடையா பிரிவெய்தும், பிள்ளையினோடு உள்ளம்
நினைவாயினவே வரம்பெறுவர் ஒன்றும் ஜியுறவேண்டா.

மனைவி:- சுவாமி நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்
பதை விளக்கமாகக் கேட்க விரும்புகின்
றோம்.

சுகலா:- அன்பர்களே, சம்பந்தப் பெருமான் அருள்
வாக்கு இது. எல்லாம்வல்ல சிவபெருமான்
உமாதேவி பாகராக எழுந்தருளியுள்ள திரு
வெண்காட்டுக் திருத்தலத்தில் முக்குள நீர்
என்னும் புண்ணிய தீர்த்தம் உளது. அதா
வது சூரிய குண்டம், சோம குண்டம், அக்

கிணி குண்டம் எனும் மூன்றும் சங்கமமாகும் புனித தீர்த்தத்தில் நீராடி நோன்பிருந்து திருவெண்காட்டுப் பெருமானை விதிப்படி வழிபடுபவர்களைத் தீவினைகள் தொடராவாம். பின்னைச் செல்வம் முதலாக எதை விரும்பி வழிபட்டார்களோ அவ்வரத்தைப் பெறுவர். இதில் சிறிதும் ஐயம் வேண்டாம்.

இருவரும்:-

(வீற்றுத் தொகை)

குருவருளால் நாமுய்ந்தோம் சவாயி.

சகலா:-

இப்பொழுதே நீங்கள் இருவரும் திருவெண்காட்டிற்குச் செல்லுங்கள், அங்குள்ள முக்குள் நீரில் தினமும் நீராடி நோன்பிருந்து அம்மை அப்பனை விதிப்படி வணங்கி வாருங்கள். திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் கட்டளைப்படி அவரைப் போன்ற ஞானக் குழந்தை உங்களுக்குக் கிடைப்பான்.

அச்சுதர்:-

குருமொழியே அருள்மொழியாகக் கொண்டோம்.

மனைவி:-

செல்கின்றோம். விடையும் கொண்டோம்.

இருவரும்:-

அன்பே சிவம்

சகலா:-

அன்பே சிவம்.

(இருவரும் போகச் சீடர்களைப் பார்த்து) நக்ஞோர் கெடுவதில்லை.

சீடர் 1:-

உண்மை உண்மை. இதனை நன்றாக வணர்ந்து கொண்டோம். திருமுறையின் பெருமையே பெருமை.

மாண

திரு
பணாய்
பெற்ற

ாக்கின்

த்தது.

கொள்
தாந்த

ரவரன்

ன்னும்
நான்த்
வழி

சித்

மாணவர் 2:- திருமுறைச் செல்வம் வேண்டியதெல்லாம் தரும் என்பதும் உண்மையாயிற்று.

மாணவர் 1:- பின்னர் என்ன நடந்தது ஐயா.

ஆசிரியர்:- அச்சுதகளப்பாளரும் மனைவியும் குழந்தையைக் குலகுருவாம் சகலாகம் பண்டிதரின் தவச்சாலைக்கே கொண்டு வந்தார்கள்,

(ஆசிரியரும் மாணவரும் உறைநிலையிலிருக்க, மங்கலவாத்தியம் ஒலிக்க, பெண்கள் ஆராத்தி எடுத்துப்பாடுவாழ்த்திக் குழந்தையைச் சகலாகம் பண்டிதரின் பாதைகளில் வைத்து வணங்கி நிற்றல்)

அச்சுதர்:- சுவாமி! தங்கள் அருளாலையையால் விரும்பிய படி பெற்றோம்

சகலா:- திருமுறையின் ஆணையையால் என்று சொல் ஆங்கள்

மனைவி:- ஆமாம் திருமுறையைப் பூசித்ததால் பெருநலம் பெற்றோம்.

அச்சுதர்:- குழந்தைக்கு அருட்பார்வை நல்கித் திருநாமமிட்டு அருள்புரிய வேண்டும் சுவாமி.

சகலா:- (குழந்தையைக் கையிலெடுத்துத் திருநீரிட்டு) அன்பே சிவம், திருவெண்காட்டுப் பெருமானின் திருவருளால் கிடைத்தமையால் “திருவெண்காடர்” எனும் திருப்பெயரே நிலவுவதாக! சம்பந்தப் பெருமான் போல ஞானப்பழமாகவே விளங்கி அறிவொளி தருவார். அன்பே சிவம். நால்வர் பெருமக்களின் நல்லாசி என்றும் உளவாகும்.

(இவர்கள் உறைநிலையடைய நால்வர் வாழ்த்துப் பாடு தால்)

சம்பந்தர்:-

மண்ணில் நல்லவன்னம் வாழலாம் வைகலும்
என்னில் நல்ல கதிக்கு யாதுமோர் குறைவில்லை.

அப்பர்:-

திருவாகி நின்ற திறமே போற்றி,
தேசம்பரவப்படுவாய் போற்றி
கருவாகி நின்ற முகிலே போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி

சந்தர்:-

மன்னுலகிற் பிறந்து நும்மை வாழ்த்தும் வழியடியார்
பொன்னுகைம் பெறுதல் தொண்டனேன்
இன்று கண்டொழிந்தேன்

மாணிக்கவரசகர்:-

தொழுதகை துன்பம் துடைப்பாய் போற்றி
அழிவிலா ஆனந்த வாரி போற்றி
அழிவதும் ஆவதும் கடந்தாய் போற்றி
முழுவதும் இறந்த முதல்வா போற்றி.

அச்சுதர்:- எம்பெருமான் கருணையே கருணை. அன்பே
சிவம்.

(விஷைபெற்று வெளியேற உறை நிலையிலுள்ள ஆசிரியர் தொடர்தல்)

ஆசிரியர்:- அந்தக் குழந்தை திருவெண்காடர் திரு
வெண்ணெய் நல்லூரில் மாமனாரின் இல்
லத்திலிருந்து வளர்ந்தார்.

மாணவர் 1:- நம்பியாண்டார் நம்பிக்கருளிய பொல்லாப்
பிள்ளையார் கோயில் கொண்ட திருப்பதி
தானே அது.

ஆசிரியர்:- ஆமாம் திருவெண்காட்டரும் மூன்று வயதாகு முன்னே பொல்லாப்பிள்ளையார் அருளால் சிவஞானமைனத்தையும் கேட்டுச் சிந்தித் துத் தெளிந்து கொண்டார்.

மாணவர் 2:- ஆகா என்னபொருத்தம், பொல்லாப்பிள்ளையாரின் திருக்குறிப்பினால் தானே திருமுறைக்கே கிடைத்தன.

ஆசிரியர்:- எல்லாம் திருவருட் சித்தமே. மெய்கண்டார் சைவசித்தாந்த உண்மைகளையெல்லாம் உள் ஓங்கை நெல்லிக்கணியென விளக்கும் நிலை பெற்றார். அவரை நாடிவருவோர்க் கெல்லாம் ஐயம் நீக்கி அருளினார்.

(இவர்கள் உறை நிலையடைய திருவெண்காடர் ரீடத் தீவிருக்க மனவாசகங் கடந்தாரும், சீற்றுப்பல நாடுகளும் வருதல்)

இருவர்:- நமச்சிவாய வாழ்க.

திருவெண்காடர்:-

நாதன் தாள் வாழ்க. வாருங்கள்.
திருவருள் பொலிக.

மனவாச:- சுவாமி எமக்குச் சில சந்தேகங்கள்.....?

சீற்றும்:- கேட்டுத் தெளிந்து கொள்ள வந்தோம.....

திருவெண்:- எல்லாம் அவன் செயல். அவனருளால் அதையறிவோம்.

மனவாச:- உயிரென்று ஒருபொருள் உளதா. அப்படியாயின் உடலும் உயிரும் வேறானவையா அல்லது ஒன்றா.

திருவெண்:- இறை, உயிர், தளை மூன்றும் அநாதியான உள் பொருள்கள், உடலுக்கு வேறாக உயிர் என ஒருபொருள் உண்டு. அது உடலுடன் ஒன்றாயும் வேறாயும் இருக்கிறது.

சிற்றம்:- (திடீரென திடைத்து) என்ன ஆச்சரியம் வானின் வழி ஓளிவெள்ளம் ஒன்று.....

மணவசச்:- ஆமாம் அது இவ்விடம் நோக்கி வருகிறதே

திருவெண்:- ஆமாம் அது நம்மை நோக்கித்தான் வருகிறது. சிவபெருமானின் திருவருள் நோக்கு இருந்தவாறு.....

(தியானித்து வணங்கப் பரஞ்சோதி முனிவர் வருதல்)

பரஞ்:- திருவெண்காட்டுப் பெருமானின் திருவருட குழந்தையே! பொல்லாப் பிள்ளையாரின் ஞானம் செய்வமே! திருஞானசம்பந்தரின் திருமுறைச் செல்வமே! ஞானசம்பந்தன் போல நீயும் மூன்று வயதுக்கு முன்னமே ஞானம் பெற்றாய். யாம் இமயத்திலிருந்து தமிழ் மாமுனி அகத்தியரைக் காணவேண் டித் தென்பொதிகை செல்கின்றோம். வழி யில் உனது ஞானத் திருவரு என்னை ஈர்த்தது. இங்கு வந்தேன்.

திருவெண்:- சுவாமி தங்கள் அருட்பார்வைக்கு ஆளாக நான் என்ன மாதவஞ் செய்தேன். பெருமானே நீங்களே எனக்குக் குருவாவீர

பரஞ்:- சித்தாந்த ஞானச் செல்வமே
(சிரசில் கைவைத்து அருட்பாவை நல்கி)

உன்பாசமெல்லாம் நீங்கியது. நீ பதிஞானம் பெற்றாய் இவ்வுலகில் சைவசித்தாந்த

உண்ணம் உன்றுவும் விளக்கம் பெறும். உன்னால் தமிழ் வழங்கும் நாடெல்லாம் சைவம் தழைத்தோங்கும். என் குரு நாதராகிய சத்திய ஞான தரிசினிகளின் திருநாமத்தையே உனக்கு “மெய்கண்டதேவர்” எனும் திருப்பெயராக இட்டோம். மெய்கண்டதேவா! இம்மாய உலகில் மெய்கண்டு, மெய்காட்டி, மெய்ஞ் ஞானப்பரம்பரையை உருவாக்கிச் சைவசித்தாந்தப் பயிர் தழைத்தோங்க மெய்யருள் வாழ்வு பெறுவாய்.

(பரஞ்சோதியார் மறைய உபதேசம் தொடர்கிறது)

சிற்றம்:- உயிர்வேறு இறைவன்வேறா?

மெய்கண்:- ஆமாம். உயிர் அறிவிக்க அறியும் பொருள். இறைவன் அறிவாகவேயுள்ள பொருள். இறைவன் உயிருக்கு உள்ளாக இருந்து இயக்க உயிர்ப்பொருள் உட்கருவிகளை இயக்கிக் கொண்டு வாழ்கிறது.

மனவாச:- அப்படியானால் பாசம் எனப்படுவது?

மெய்கண்:- ஆமாம். அதுவும் உள்பொருள் தான். உயிரின் உலகியல் வாழ்வுக்கு உடந்தையாக ஆணவும், கணமம், மாயை என்னும் மும்மலங்கள் உள்ளன.

சிற்றம்:- ஆணவத்தின் இயல்பு பற்றி.....?

மெய்கண்:- ஆணவமே மூலயலம்; அது நான், எனது எனும் அகப்புறப் பற்றுகளினுடாக வெளிப் படும். வினைகள் எல்லாவற்றுக்கும் அதுவே காரணம். அது ஆன்மா தன்னை அறியாவண்ணம் ஆன்மாவை உலகிய விலே அழுந்தச் செய்யும்.

மனவாச:-

ஆணவம் அடங்க வழி?

மெய்கண்:-

திருவருளால் தான் ஆணவத்தின் வலி சூன் றும். அதன் மேல் திருவருள் குரு வடிவாய் வந்து ஆட்கொள்ளும்.

(ஒரு பக்கத்தில் சகலாகம பண்டிகரும் சீடர்களும் இத ஈகை கேட்டபடி இகழ்தல் போன்ற ஊமும்)

சகலர்:-

சிறுபயல், பெரியவன் போல் உபதேசம் செய்கிறான்.

சீடர் 1:-

சகல வேதாகமங்களையும் கற்றுச் சகலாகம பண்டிதர் எனப் பெயர் பெற்ற நீங்கே என்கே?

சீடர் 2:-

இந்தச் சிறுவன் எங்கே?..... வீதிபெஸ்லாம் உங்களுக்கு என்ன மரியாதை. பூரண கும்ப மெங்கே? வாழ்த்தொலி வானைப் பிளந்ததே.

சீடர் 3:-

சிங்கத்தின் முன் சிறு முயல் போல.....

சீடர் 4:-

பால் மணம் மாறாத குழந்தை..... பாட மாக்கியதைச் சொல்கிறான் போலும்.

சகலா:-

சரி, அவன் முன் செல்வோம் என்ன செய் கின்றான் பார்ப்போம்.

(முன்னே போக எல்லோரும் ஏழுந்து வணக்க, மெய்கண்டார் மட்டும் மென்னமாயிருத்தல்)

இத்தனை பேரும் எழுந்து வணங்கி மரியாதை செய்ய இவன் மட்டும் பேசாதிருக்கிறானே. இவனது கர்வத்தை அடக்கவேண்டும்.

சீடர் 1:- ஆமாம். இவனை ஒரு வினாவில் மடக்கி விடவேண்டும்.

சுகலா:- சிறுவனே! ஆணவத்தின் சொருபம் என்ன என்பதை விளக்குவாயா?

(மெய்கண்டார் புன்முறைவழுடன் அமைதியாய் அவர் தீர்கும் நிலையையே கட்டிக்காட்டுதல், தனக்குள்)

ஆணவம் இருளிற் கொடியது. அது தன்னையும் காட்டாது. அதை ஆனமாவும் அறியாது. நீ தீர்கும் நிலையே அது.

(மீண்ணீயாக மீண்டும் மீண்டும் ரூலித்தல். சுகலாகம பண்டிதர் தன்னைத் தானே உணர்ந்து மெய்கண்டார் பாதங்களில் விழுதல்)

என்ன நான் நிற்கும் நிலை தான் ஆணவ சொருபமா?.....

ஆம்..... நான் ஆணவத்தால் அறிவை இழந்தேன்.

சுவாமி! உங்கள் கட்டுவிரல் என் அறியா மையை நீக்கியது. நீங்களே எனக்கு ஞான குருவாலீர்கள். என் அஞ்ஞானத்தை நீக்கி எனக்குத் திட்சை தந்து என்னை மாணவாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

மெய்கண்:- திருவருள் இருந்தவாறு. எல்லாம் அவன் செயல்

(சிரசில கைவைத்து அருட்பார்வை நல்கல்,) அருணந்தி சிவம் எனும் திட்சா நாமத்துடன் அருள்வாழ்வு பெறுவீர்.

சீடர் 1:- மூன்று வயதும் நிரம்பாத சிறுவன்.

சீடர் 2:- தந்தையின் குருவுக்கே தான் குருவானாரே.

சீடர் 3:- பிராமண உத்தமராகிய சகலாகம பண்டி தடுக்கு சைவ வேளாண் குழந்தை குருவாயிற்றே.

சீடர் 1:- உண்மை ஞானத்தை உணர்ந்து தெளிந்த வரே ஞானகுருவாவார் என்பதே உண்மை.

சீடர் 2:- ஆமாம், திருவருளே குரு வடிவாய் வத்து ஆட்கொள்ளும் என்பது தானே சைவ சித்தாந்த உண்மை,

(எல்லோரும் இருத்தல்)

மெய்கண்:- திருவருளால் பாசங்களின் தொடர்பு நீங்கி சூக்கும உணர்வாகிய ஞான உணர்வினால் கடவுளை அறிந்து, அடைந்து அலுபவிக் கும் பேரின்ப நிலை பெற முயல்வோம்.

அருணந்தி:- சவாமி! இவ்வுலகுயிர்கள் உய்தி பெறச் சைவச் சித்தாந்த தமிழ் முதனால் ஒன்றை உபதேசித்தருள வேண்டும் பெருமானே!

மெய்கண்:- திருவருட் குறிப்பு இருந்தவாறு..... இதோ..... “சி வ ஞா ன போ த ம்” சொல்கின்றேன். இதனை வழிவழி எடுத்துச் செல்வீர்.

அவள் அவள் ஆது வெனும்
 அவை முவினைமையின்
 தோற்றிய திதியே
 ஒடுங்கி மலத்துள்தாம்
 அந்தம் ஆதி எண்மனார் புலவர்.

(அவர் பாடிக் கொண்டே இருக்கிறார். மற்றையோர் எழுந்து நிற்க, ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுக்க, மாணவர் பாடுவர்.)

மெய்கண்டு மெய்யுணர்ந்து
 மெய்மைப் பொருள் தெளிந்து
 மெய் ஞானச் செல்வத்தால்
 மேதினியோர் உய்திபெற
 செந்தமிழிற் சிவஞான போதமாய்த் தந்திட்ட
 எந்தை மெய்கண்டார் இணையடிகள் போற்றுதுமே.

— திரை —

நா காக்க

ச. அப்புத்துரை

(திரை விலகும்போது இலக்கியப் பாத்திரங்கள் அனைத்தும் மேடையில் பரவலாகப் பல வேறு உறைநிலைகளில் கோப உணர்வை வெளிப்படுத்தி நிற்பர். அறிவொளி சபையின் முன்வரிசையில் அமர்ந்திருப்பார். வளவன் சபையின் சீன்னே இருந்து துண்பமும் கோபமு மாக நடந்து முன்னே வருகிறான்.)

வளவன்:- (தனக்குள்) நட்பவே முடியவில்லை. எழிலில் இப்படி நடப்பாலென்று! சி..... என்ன கர்ண கட்டுரமான வார்த்தைகள்!

அறிவொளி:- (ஆசனத்தில் இருந்து ஏழந்து) யார்? வளவனா? என்ன இது? கப்பர்சோனிக் வந்தால் கூட அச்சப்படாதவன், இன்று என்ன நடந்தது?

(சபைக்கு முன்னே போய் உரத்து) வளவன்! என்ன நடந்தது?

(வளவன் நிர்வந்து பார்க்கிறான். கணகள் குளமாகின்றன. தலை நிலம் நோக்கிச் சரிசீற்று)

அறிவு:- (மேறும் கிட்டச் சென்று) வளவன் ஏனிப் படி வருகிறாய்? என்ன நடந்தது சொல்லு!

(வளவன் மீண்டும் பார்க்கிறான். வார்த்தைகள் வரவில்லை)

அறிவு:- (அவன் தோன்றக் குறுக்கி) சொல்லக் கூடாதா? அல்லது சொல்ல முடியவில்லையா?

வளவன்:- உனக்குச் சொல்லக் கூடாதென்று என்ன இருக்கிறது? எழிலில் எப்படி ஏனோன் தெரியுமா?

அறிவு:- அட, இதுதானா? என்னவோ ஏதோ என்றல்லவோ யான் பயந்தேன்.

வளவன்:- நடக்கக் கூடாதது நடந்து விட்டது நண்பா.

அறிவு:- உன் மனைவி அருமையான பெண். அவளைப் பெற நீ தவம் செய்திருக்க வேண்டும்.

வளவன்:- (கோபமாக) தவம் செய்த படியாற்றான் இவ்வளவு அவமானமும், போதும் எனக்கு; பட்டது போதும், போதும்.

அறிவு:- வளவன், நீ மிக மனம் நொந்திருக்கிறாய் அதனால் கோபப்படுகிறாய். எழிலி ஒரு முன் கோபக்காரி, படிப்பறிவு இல்லாத பெண், வெளியாருடன் பழகியதுங் குறைவு. அதனால் வாயில் வருவதை எல்லாம் சொல்லி விடுவாள். அதே வேகத்தில் மறந் தும் போவாள். பின் பழைய எழிலி தான்

(இருவரும் கதைத்த படியே நடந்து முன் மேடையில் ஏறி DR, DC, DL ஊடாக கீண்டும் கீழே இருங்குவர)

வளவன்:- (கோபமாக) பிறந்த வீட்டைத் துறந்து, தாய் தந்தையரை மறந்து, சகோதரர்களை இழந்து அவளை நினைத்தல்லவா வந் தேன். அதை நினைக்க வேண்டாம்? என் அருமையான நண்பர்களின் ஆலோசனை களைப் புறக்கணித்துப் படிப்பையும் துறந்து, காதலைப் பெரிதாக எண்ணி ஒடினேனே, எனக்கு இதுவும் வேண்டும். இன்னமும் வேண்டும்.

அறிவு:- அவளுடைய கோபம் அடுத்த கணம் ஆறி விடும். இதற்காக நீயும் கோபப்பட்டால்?

வளவன்:- இது முதல் முறையல்ல, யான் அமைதியாக இருக்க முயன்றேன், முடியவில்லை; புறப் பட்டுவிட்டேன். இனிப் போக வேண்டிய தேவை இருக்காது.

அறிவு:- எதற்கும் திஹர் முடிவு கூடாது. படிக்க வேண்டியன் இவ்வுலகில் நிறைய உண்டு வா, இப்படி அமர்ந்து இந்த நாடகத்தைப் பார்ப்போம்.

(அறிவும் வளவனும் சபையில் முன் வரிசையில் அமர் வர் மேடையில் நிற்போர் அசைவர்)

உரைஞர்:- (DL இல்) கம்பர் மகன் அம்பிகாபதி கும் மன்னன் மகள் அமராவதி கும் இரகசியத் தொடர்புண்டெனும் உண்மையை அறிந்த மன்னன் அம்பிகாபதி கும் மரண தண்டனை விதித்த வேணே !

(உரைஞர் உறை நிலைக்கு வருகிறார். ஒரு நடிகர் மன்னரின் ஆசனத்தை C.C.யில் கொண்டு வந்து வைக் கிறார். மன்னன் அமருகிறார். கம்பர் C.R. இல் வருகிறார்)

கம்பர்:- மன்னவா, பெற்ற வயிறு பற்றியெரிகிறதே ! எனக்காக ஒரு முறை மன்னிப்பளியுங்கள் பிரபு

மன்னன்:- முடியாது புலவரே முடியாது. ஒரு முறை யென்ன ? ஒரு கணமும் முடியாது.

கம்பர்:- ஒங்கள் கவிச் சக்கரவர்த்தி பிச்சை கேட்கின்றான். மறு பரிசீலனை செய்யுங்கள் சுவாமி .

மன்னன்:- புலவரே, கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரை மதிக் கிண்றேன். ஆனால், அம்பிகாபதி செய்த குற்றத்தை மன்னிக்க முடியாது. அது, கெளரவப் பிரச்சினை, சேனாதிபதி !

{ ஏனைய பாத்திரங்களுடன் முன் மேலெழில் அமர்ந்து நடைபெறுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சேனாதி பதி எழுந்து CL-க்கு வருகிறார் }

சேனாதிபதி:- சுவாமி! (வணக்கி நிற்றல்)

மன்னன்:- அம்பிகாபதிக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனையை நிறைவேற்றி வந்து சொல்!

சேனாதிபதி:- உத்தரவு அரசே! (வணக்கிச் செல்லல்)

கம்பர்:- ஐயோ மகனே!! யானென் செய்வேன்? அரசே, கடைசி நேரத்தில் ஓராசை, என் மகனை நாடு கடத்தி விடுங்கள் அவனைக் கொலை செய்யாதீர்கள் அரசே கொலை செய்யாதீர்கள்.

மன்னன்:- கம்பரே, மன்னன் வீட்டில் திருமணத் தொடர்பு, பெரிய இடத்துச் சம்பந்தம்; உயரப் பறக்க நினைத்தீரா? புலவரே! நீர் யார்? உம்முடைய தாய் தந்தையர் யார்? உம்முடைய குலமென்ன? ஊரென்ன பேரென்ன? யாரென்று நினைத்தீர்?

கம்பர்:- அபாண்டம்! அபாண்டம்!!..... இல்லை யரசே இல்லை; ஒரு போதும் யான் அப்படி என்னியது கிடையாது அரசே, என் மகனை மன்னித்து நாடு கடத்துங்கள். உங்கள் கால டியில் வீழ்ந்து கெஞ்சுகிறேன்.

சேனாதிபதி:- அரசே அம்பிகாபதிக்கு விதிக்கப்பட்டதன்டனை நிறைவு செய்யப்பட்டது.

கம்பர்:- (விழைப்புடன் எழுந்து) அம..... அம..... பிகா...பதி! என மகனே, நீ போய்விட

டாயா? கையாலாகாத உன் அப்பனெப்
பற்றி என்ன என்னினாயோ? தூ... ஊ...
நீயுமொரு மன்னனா?

மன்னவனும் நீயோ வளநாடு முன்னதோ
உன்னையறிந் தோதமிழை ஒதினேன் - என்னை
விரைந் தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ உன்டோ
குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு.

சி நீயும் ஒரு மன்னனா!

(கம்பர் சிகுந்த கோபத்துடன் DL வழியே வெளியேற கிறார். பார்த்திருந்தார் அனைவரும் எழுந்து அவரை நோக்கிச் சில அடுகள் வைப்பார். அறிவொளியும் வளவனும் எழுந்து மேலே வருவார்)

அறிவு - (கம்பர் போன சின் ஏனையோர் உறை நிலைக்குவர)

வளவன், இப்போது சிந்தித்துப்பார். கோபம் எவ்வளவு பொல்லா வேலைகளை எல்லாம் செய்யுமென்று.

வளவன்:- என்ன இருந்தாலும் நாட்டைக்காக்கும் மன்னன். தன் குடும்ப விடயத்தில் இப்படிக் கோபம் கொண்டிருக்கக் கூடாது.

அறிவு அப்படி வா வழிக்கு.

வளவன்:- நீ என்னைச் சாடுவது தெரிகிறது. மன்னன் கோபம் உயிர்க்கொலை, திராத வடு என்ப வற்றை உண்டாக்கி விட்டது. என் கோபம் அவற்றைச் செய்யாது.

அறிவு:- வள்ளுவர் சொன்னார்.

“சின் மென்னும் சேர்தாரைக் கொல்லி
இனமென்னும் ஏமப் புணையைச் சுடும்”

வளவன்:- ம்

அறிவு:- இரு நான் நூல் ஒன்றில் வாசித்த
ஒரு கதையையும் உனக்குச் சொல்கிறேன்.

(இருவரும் DR இல் அமருசின்றனர்)

அறிவு:- இது குலோத்துங்க சோழன் அவை!

(குலோத்துங்க சோழனும் ஓட்டக்கூத்தரும் வந்து
தத்தமது ஆசனங்களில் அமர்வர். ஏனையோர் மேடை
யீண் ரீன் புறத்தில் திரும்பிநின்று கொள்வர்)

குலோத்துங்கன்:-

கூத்தரே, தமிழைப் பிழையாக எழுதியதற்
காகச் சிலருக்கு மரண தண்டனை விதித்
தீர்கள். மற்றுஞ் சிலரை அடைத்து வைக்க
குமாறு குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் மொழித்
திறனைப் பார்க்க வேண்டுமல்லவா?

ஓட்டக்கூத்தர்:-

ஆமாம் மன்னவா, தமிழை என் அன்னையிலும் மேலாக மதிப்பதால் அதனைப் பிழைப்பட எழுதுபவர்களை என்னால் மன்னிக்க முடிவதில்லை. அவர்களைக் கண்டாலே கோபம் மேலோங்கி விடுகிறது. அடைத்து வைக்கப் பணிக்கப்பட்டவர்களும் கொலைக் குரியவர்களே. அவர்களைப் பார்வையிடுவோம்.

குலோத்:- சரி புலவரே, காவலரே!

காவலன்:- (DL இல் இருந்து) வணக்கம் அரசே.

குலோத்:- பிழையாகப் பாடல் பாடிக் கொண்டு வந்தோரை ஒவ்வொருவராகப் புலவர் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்து!

காவலன்:- உத்தரவு அரசே! (வணங்கிச் செல்லுதல்)

புலவர் !:- (DL இல் வந்து) வணக்கம் புலவரே.

ஒட்டக்:- (கோபத்துடன் ஏற இறங்கப் பார்த்து) மோனை முத்தமிழ் மும்மத மும்பொழி யானை முன் வந்தெதிர்த்தவ ணாரடா?

(பாடிக் கொண்டு எழுந்து கோபத்துடன் உலாவுதல்) (மேடையில் உள்ளோர் அணைவரும் கோரஸ் ஆக திடனை ரீண்டும் பாடுவர்)

புலவர் !:- (மன்னனையும் புவவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்துப் பணிவுடன்)

கூணையுங் குடமுங் குண்டு சட்டியும்
பானை யும்வனை அங்குசப் பையல்யான்
(கோரஸ் ரீண்டும் பாடுதல்)

ஒட்டக்:- அரசே! பார்த்தீர்களா, இந்தக் குசப்பயலின் திமிரை?

குலோத்:- ஆமாம் கூத்தரே, உங்களை மும்மதம் பொழி யானை என்றுதானே சொன்னீர்கள்; அவன் அங்குசத்துடன் வந்து நிற்கிறானாமே! நன்று, நன்று புலவரே, நீங்கள் அங்கே அமருங்கள், அடுத்தவர்!

(புலவர் அமருகிறார். அடுத்தவரைக் காவலன் அழைத்து வருகிறான்.)

ஒட்டக்:- பிழையின்றித் தமிழ் எழுதத் தெரியாத
பெரும் புலவரே, பாடப் போகிறீரா பாட்டு?
விண்பட்ட கொக்கு வல்லூரு கண்டென்ன
புண்பட்ட நெஞ்சோடு மிங்குநின்றாய் பொட்டையாய்
வெலவெலத்துப்
புகலாய்

(என்று பாடிக் கோபத்துடன் நடக்க, ஏனைய நடிகர்
கோரஸ் கானம் பாடுவர்)

புலவர் 2:- (மன்னனை அமைதியாகப் பார்த்து)

கண்பொட்டை யாயினு மம்பட்டன் யான் கவிவாணர்
முன்னே
பண்பட்ட செந்தமிழ் நீயுந் திடுக்கிடப்பாடுவனே.

குலோத்:- நன்று, கூத்தரே, அருளையான சுவை
பொருந்திய பாடல் கோபந் தணியுங்கள்.
கையாலாகாதவன் என்னும் பொருள் படப்
“பொட்டையாய் புகலாய்” என்றிரச்கள்.
அவன் உங்கள் கருத்தைப் புரட்டித் தன்
ஜிரு கண் குருடாய் இருக்கும் நிலைக்காக்கி
உங்களைத் திடுக்கிட வைத்து விடுவேன் என்
கிறான்..... புலவரே, நீங்களும் அமருங்
கள்! மற்றைய வரை அழைத்துவா.

கூத்தர்:- வேண்டாம் மகாராஜா, இன்று இத்துடன்
நிறுத்தி நானை தொடர்வோம்.

குலோத்:- நல்லது புலவரே; அமைச்சரே, இந்த இரு
புலவர்களுக்கும் நிறைவாகச் சன்மானம்
வழங்கி அனுப்புங்கள்.

(இலக்கியப் பாத்திரங்கள் உறைநிலைக்கு வருகின்றன.)

வளவன்:- (எழுந்து) ஓட்டக் கூத்தரின் கோபம் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டது.

அறிவு:- ஆம். தமிழூ அவர் உயிரினும் மேலாக நேசித்தார். தமிழ்த் திறனைக் கண்டதும் பெட்டிப் பாம்பாகி விட்டார். அது நிற்க, உன் கோபம் எங்கே நிற்கிறது?

வளவன்:- பெருமளவு குறைந்து விட்டது.

அறிவு:- சென்ற வருடம் எமது பிள்ளையார் ஆலயத் தின் தேர்த் திருவிழா அன்று, அந்தப் பேச்சாளர் சொன்ன கடையை நினைத்துப் பார். முற்றிலும் ஆறிவிடும்!

(பேச்சாளர் DR இல் நின்று உள்ளே பார்த்துப் பேச்சிறார். ஏனைய நடிகர்கள் அந்தப் பேச்சைக்க கேட்பவர் களாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள் அறியும் வளவு குறைந்துகூடிய நடிகர்கள் அந்தப் பேச்சைக்க கேட்பார்)

பேச்சாளர் பாண்டி நாட்டிற் பாவி யாசிரியர் தின்னைப் பன்னி. குருவும் மாணவர்களும் உணவு கொள்வதற்காக உள்ளே சென்ற வேலை, ஒரோயொரு மாணவன் மட்டும் அங்கு நிற்கிறான். கற்பிக்கும் ஆசான்களிடம் மன்னன் ஆதரவுடன் கப்பம் பெறும் கோவாகலன் என்னும் வித்துவானுடைய தண்டக்காரன் அங்கு வருகின்றான்.

தண்டக்காரன்:- உபாத்தியாயர் எங்கே?

(பேச்சாளர் உறைநிலைக்கு வர ஏனையோர் இதனைக் காட்சிப்படுத்துவார்)

யமுனாரி:- (மாணவன்) எங்கள் குருவைத் தேடுவ தென்னை?

தண்டக்:- எங்கள் தலைவர் வித்துவசிரோமணி கோலாகலனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கப்பத்தை மூன்று ஆண்டுகளாக உங்கள் உபாத்தியாயர் கொடுக்கவில்லையாம்.

யமுனாரி:- கப்பமா? எதற்காக?

தண்டக்:- எங்கள் வித்துவான் பெரிய அறிவாளி அதனால் ஏடும் எழுத்தாணியும் பிடித்தவர் களெல்லாம் அவருக்குக் கப்பங் கொடுப்பது வழக்கம்.

யமுனா:- இஃ தென்ன புதுமையான வழக்கம். நியாய விரோதமானது. பிடித்தவர்களுக் கெல்லாம் பெண்டு போல, ஆஸ்பவர்க்கெல்லாம் வரி கொடுப்பது போல இவனுக்கும் வரியா? நன்று, நன்று. வரி கொடுக்க முடியாதென்று போய்ச் சொல் ... போ.

(தண்டக்காரன் செல்ல உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டு வந்த குரு ஒரு கணம் மலைத்து நிற்றல்)

குரு-- ஜயயோ, என்ன வேலை செய்தாய் யமுனாரி! சுபாவத்திலேயே அவன் மிகக் கொடியவன் இதைக் கேட்டு அவர்களுக்கு இருப்பானா? என்னை வாதுக்கு அழைப்பானே! அந்த யமகண்டனை எப்படி வெல்லுவது? (நடுங்குகிறார்)

யமுனா:- தேவரீர், கவலை கொள்ள வேண்டாம் வெந்தீரில் வீடு வேகாது. சுவாமி, வாதுக்கழைத்தா ஜென்றால். நீங்கள் என்னை அனுப்பி விடுங்கள். குருதேவா உங்கள் ஆசியுடன் யான் வெற்றி பெற்று வருவேன்,

பேச்சா:-

தன்டக்காரன் மூலம் செய்தி அறிந்த கோவா
கலன் சினம் மீதாரப் பெற்றுக் குருவை
வாதுக் கழைக்கிறான். குருவின் ஆசியுடன்
யழனாரி, அரசனைக் கு வருதை
தருகிறான்.

(பேச்சாளர் தீண்டும் உறை நிலையில்)

அமைச்சர்:-

அரசே, பல்லக்கில் அழைத்து வரப்பட்ட
பண்டிதர் இவர்களே. வாதினை ஆரம்பிக்
கலாமா?

அரசன்:-

(இருக்கையில் அமர்ந்து கேளிச் சீரிப்புடன்)
தேவி அந்தக் குழந்தை எங்கள் வித்வானு
டன் வாதிட வந்திருக்கிறார்.

தேவி:-

(அரசனின் இடப்பாகத்தில் அமர்ந்தபடி) குழந்
தையின் முகத்திலுள்ள பிரகாசம் வெற்றிக்கு
அறிகுறியாகலாமா?

அரசன்:-

எங்கள் வித்துவானை வெல்லக் கூடிய ஆற்
நல் படைத்த பண்டிதர் இங்கு யாருமே
இல்லை. இந்தச் சிறுவன் வெல்லுவது,
கண்ணில்லாத முடவன் கடலைக் கடந்த
கதைதான்.

தேவி:-

எங்கள் வித்துவான் தோல்வி அடையக்
கூடாதுதான். ஆனால் தோல்வி தவிர்க்க
முடியாத ஒன்று என்று எண்ணத் தோன்று
கிறது

அரசன்:-

உன் மனம் சலனம் அடைந்து விட்டது.
இந்தச் சிறுவன் ஜெயித்தால் எம்மரசிற்
பாதியை அவனுக்குக் கொடுப்போம்
ஆனால் நடக்காது, பார்க்கலாம்.
ஆரம்பிக்கலாம்.

கோலாகலன்:- (கோபத்துடன்) ஓய், பிள்ளாய், அரிச்கவடி வாசித்துள்ளீரா?

யழனர்:- சிறுவனுடன் விணையாடி நேரத்தைப் போக்குவதேன்?

கோலா:- அட, ட, ஒழுங்காகப் பேசுகிறாய், ஆத்தி குடி பிழையின்றிச் சொல்லுவாயோ?

யழனா:- ஜியா, நேரத்தைப் போக்காது, விடயத் திற்கு வருவோம்.

கோலா:- அப்படியா? சாஸ்திர வாதம் பெறும் பொழுதைக் கொண்டு விடும். நீரே அறிவு விசாரத்திற்குரிய கேள்விகளைக் கேளும்.

யழனா:- எங்களுடன் வாதிட விரும்பினீர்கள்! கேளி பண்ணினீர்கள். வினாக்களை வினாவும் படியும் பணிக்கிறீர்கள்! சரி ஆம் என்று பதில் கிடைக்கக் கூடிய மூன்று வினாக்களை யான் வினாவுவேன். உங்கள் வாக்குச் சாதுரியத்தால் இல்லை என்று மறுத்துரைக்க வேண்டும்.

கோலா:- ம்

அரசன்:- தொடருங்கள்!

யழனா:- ஜியா, உமது தாய்க்கு நீர் ஒரே ஒரு பிள்ளை. எனவே உங்கள் தாய் புத்திரவதி என்கிறேன். உங்கள் வாக்குச் சாதுரியத்தால் அவள் புத்திரவதி அல்லள் என நிறுவுங்கள் பார்க்கலாம்!

கோலா:- (மேலும் கீழும் பார்த்து மௌனீத்தல்)

அரசன்:- முடியவில்லை?

கோலா:-

(மெள்ளம்)

அரசன்:-

பண்டிதரே உங்கள் இரண்டாவது வினா?

யழனா:-

(மன்னானைப் பணிவுடன் பார்த்து) இந்த மன்னர் பெருமானைத் தர்மவான் என்கிறோம். அவர் தர்மவானல்லர் என மறுத்துரையுங்கள் பார்ப்போம்

கோலா:-

(மெள்ளம்)

அரசன்:-

என்ன? இதற்கும் பதில் இல்லை?
பண்டிதரே, உங்கள் மூன்றாவது வினா.

யழனா:-

(தேவியைக் கணிவுடன் பார்த்து) எங்கள் அரசமாதேவி பதிவிரதை என்கிறோம். இல்லை என மறுத்துரையுங்கள் பார்க்கவாம்.

கோலா:-

(மெள்ளம்)

அரசன்:-

வித்துவ சிரோமணியே, உமநு திறமை இவ்வளவு தானா? என் மானத்தைக் கப்ப வேற்றி விட்டாரே?

கோலா:-

மன்னவ என் கர்வம் அடங்கியது. யான் இந்த இளவிடம் கற்க வேண்டியவை அந்தம்.

அரசன்:-

பண்டிதரே, உங்களை நாங்கள் பாராட்டுகிறோம். இந்த வினாக்கள் ஒன்றுக்காவது நாம் விடையறியலாமா?

யழனா:-

அறியத்தானே வேண்டும். அரசே, வினா இலக்கம் ஒன்று; இந்த வித்துவானுடைய

தாய் புத்திர வதிதான். ஆனால் அவள் பெற்றது ஒரு பிள்ளைதானே! ஒரு தென் ணை நிற்குமிடம் தென்னஞ் சோலை ஆகாது. ஒரே ஒரு குலை போடும் வாழை போன்றவள் இப் பெண். அதனால் இப் பெண்ணை வாழை மலடி என்போம்.

அரசன்:- அருமை..... அருமை. நல்ல விளக்கம்.

கோலா:- பாராட்டுகிறோம்.

யழனா:- வினா இலக்கம் இரண்டு. அரசன் தன்ன வளில் தர்மவானே தான். சந்தேகமில்லை. ஆனால் ஒரு நாட்டில் மக்கள் செய்யும் அதர்மச் செயல்களால் உண்டாகும் பாவம் மன்னனையுஞ் சாரும். எனவே மன்னன் தர்மவானாயிருக்க முடியாது.

அரசன்:- அப்பப்பா.....! எவ்வளவு உயர்வான விளக்கம்.

கோலா:- மகிழ்ந்தோம் மகிழ்ந்தோம்.

யழனா:- வினா மூன்று தேவி பதிவிரதையல்லா என்பது, குழந்தை உற்பத்தியாகும் போது சந்திரனுடைய ஆதிக்கம் இடம் பெறுகிறது. விளையாட்டயரும் போது சந்தருவர்க்கும் தீபனவிரத்தியால் அக்கினிக்கும் திருமணத்தால் கணவனுக்கும் உரித்துடையவளாகிறார். எனவே அரசமாதேவி பதிவிரதையாக முடியாது.

தேவி:- (எழுந்து ஒடிசூடுவதைக் கட்டி அணைத்து) ஆளவந்தாரே, நீங்கள் நீடு வாழ்க! உங்கள் நுணுக்கமான. விளக்கங்களால் மகிழ்ந்தோம்.

(யழுனார் அரசனையும் தேவியையும் வணங்கி விடை பெறுதல்)

வளவன்:- (நடந்து DR இல் ஏறி) ஆணவம் யாரை விட்டது ?

அறிவு:- (வளவனை அணைத்து) இதை உணர்ந்து தான் வளர்ந்து சொன்னான்.

“தன்னைத்தான் காக்கிற சினம்காக்க காவாக்கால் தன்னையே கொல்லும் சினம் ”

(நடக்கான் அணைவரும் சாந்தமான உறை நிலையில் பரவி நிற்பர்)

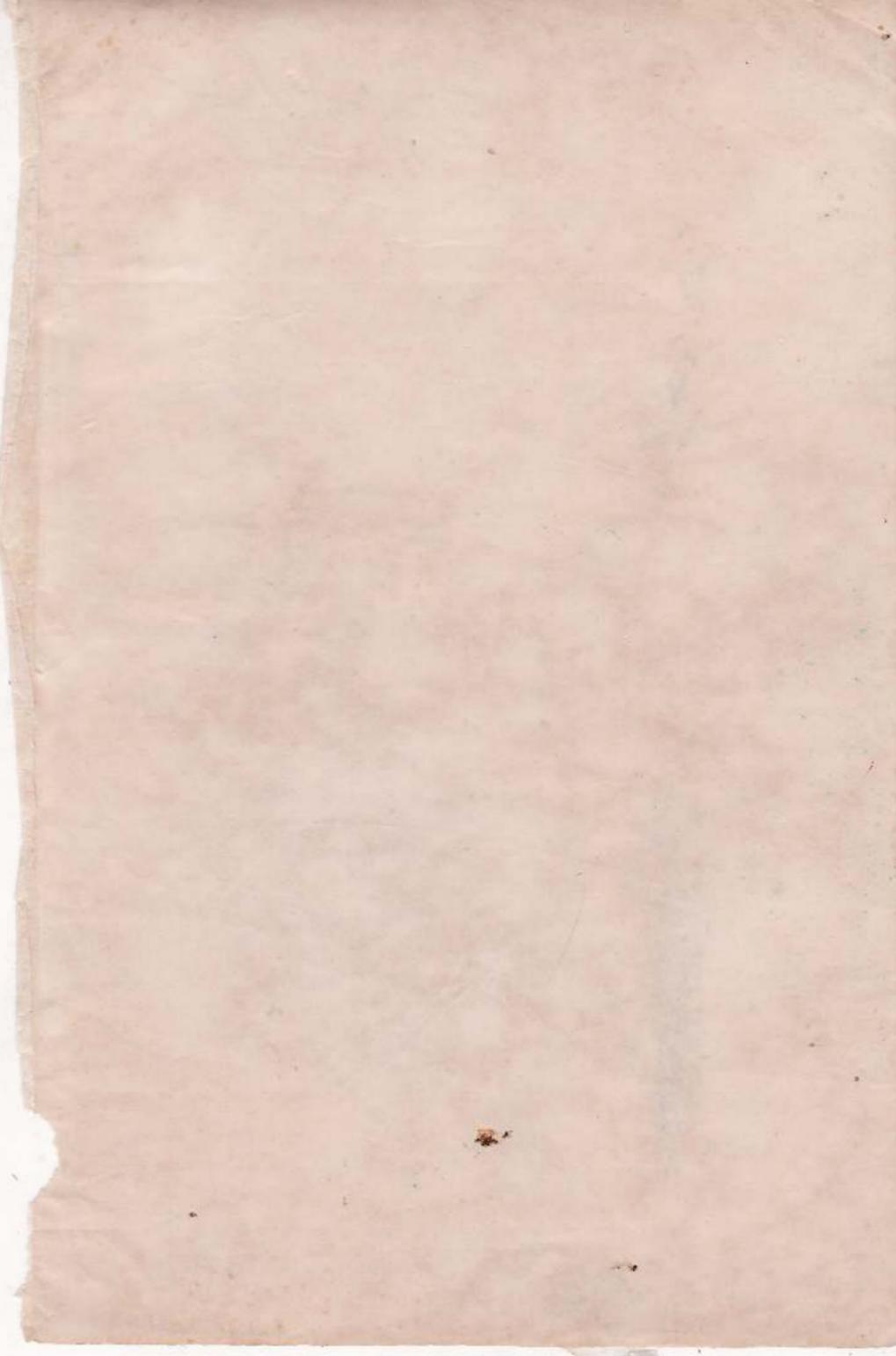
இப்போது உண் கோபத்தை மீண்டும் மதிப் பிடு செய்!

வளவன்:- அறிவு, நீ காட்டிய செய்திகள் என் அறிவுக் கண்ணைக் கிறந்துவிட்டன. என் மனைவி அறியாமையாற் செய்ததை நான் பெரிது படுத்திவிட்டேன். நன்றாக உணருகிறேன். வா..... வீடு செல்வோம்.

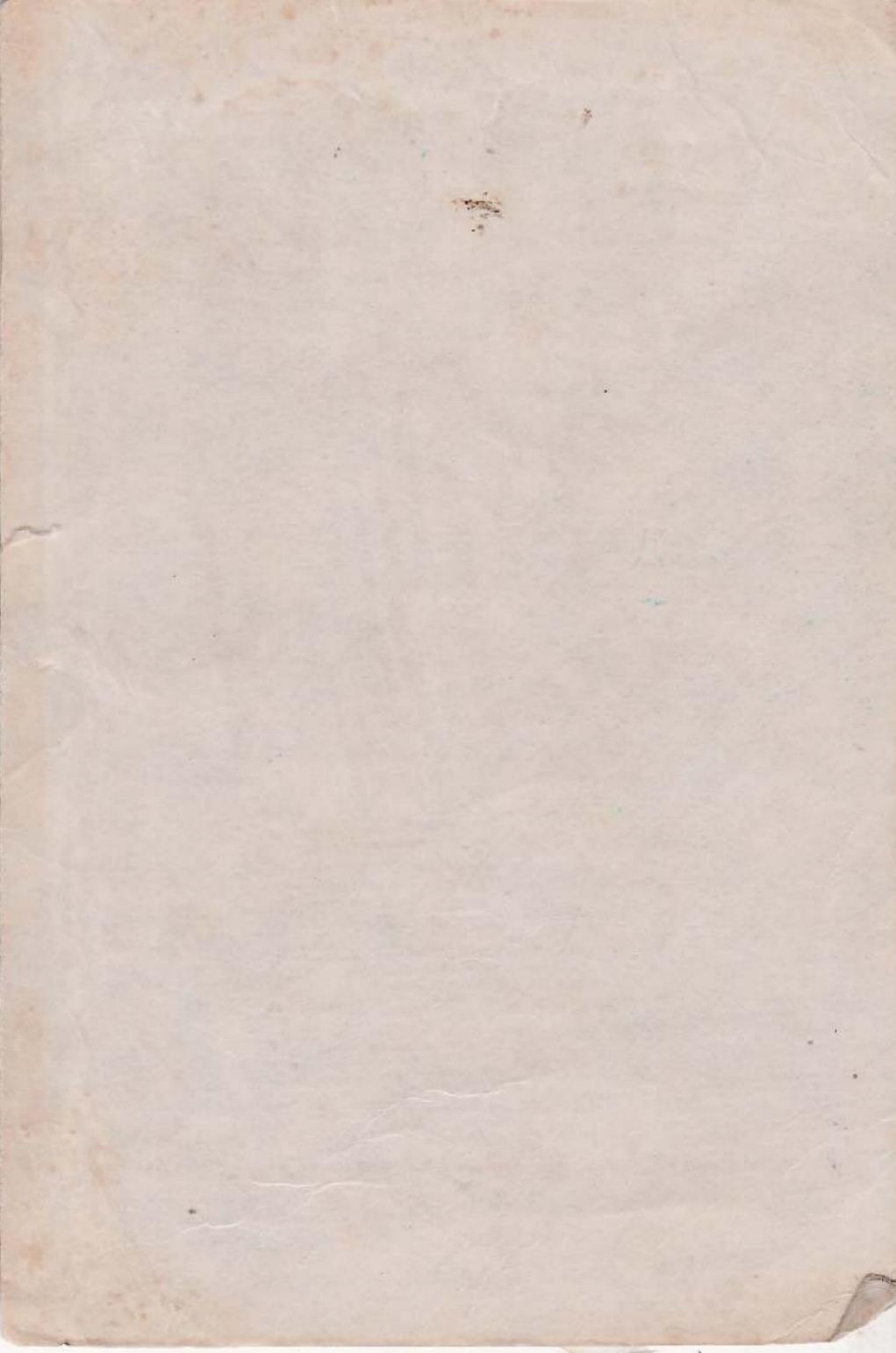
(இருவரும் DL - ஊடாக வெளியேற, சாந்த உறை நிலையில் நிற்கிறார் வணக்கம் செய்து நாடகத்தை நிறைவாக்குவர்.

— திரை —

படைப்பாளீகள் பற்றி

- கலைப்பேரரசு ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை, B. A.
குரும்பசிட்டி.

கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலம் நாடகத் துறையில் எழுத்தாளன், நடிகள், நெறியாளன், இலங்கைக் கலைக் கழக நாடக எழுத்துப் போட்டியில் இரு தடவை பரிசு பெற்றவர்.

- சைவப்புலவர் அனு. வை. நாகராஜன்
தென் மயிலை.

இலக்கிய வித்தகர் விருது பெற்றவர். பல நூல்களின் ஆசிரியர். தாவடி இ. த. க பாடசாலை அதிபர். பாடசாலை நாடகங்களில் நல்ல அனுபவம் உடையவர்.

- சைவப்புலவர் ச. செல்லத்துரை
இளவாலை.

கலைக்கழக நாடகப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்ற நெறியாளர். இளவாலை மெய்கண்டான் மகா வித்தி யாலய அதிபர். பாடசாலை நாடகப் போட்டிகளில் இவரது நாடகங்கள் பல பரிசுகளைப் பெற்றன.

- பண்டிதர், சைவப்புலவர் சி. அப்பத்துரை
ஒய்வு பெற்ற அதிபர், மயிலங்கூடல்.

மயிலிட்டிக் கலைமகள் மகா வித்தியாலய முன்னாள் அதிபர், பல்துறை நூல்களின் பதிப்பாசிரியர். பாடசாலை நாடகங்களில் நிறைந்த அனுபவம் மிக்கவர்.

- திருமதி ஜோகிலா மகேந்திரன்
விழிசிட்டி.

இலக்கிய வித்தகர் விருது பெற்றவர். பல நூல்களின் ஆசிரியர். நாடகத்துறையில் வட இலங்கைச் சங்கீத சபையின் ஆசிரியர் தரம் பெற்றவர். பாடசாலை நாடகங்களில் நடித்தவர். நெறியாள்கை செய்தவர். பலமுறை பரிசு பெற்றவர்.

3794

L. # - 894, 8112

